Mary Jones
şi
Biblia ei

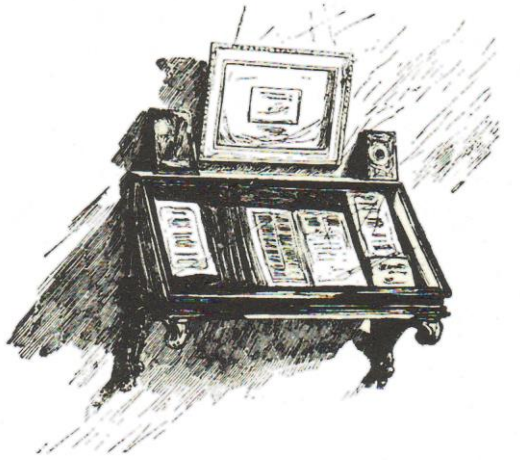

Colecţia Cărţilor Rare

Editura Little Lamb

Mary Jones şi Biblia ei

Copyright © Constantine C. Coca, 2001
Toate drepturile rezervate
Primul tipar în limba română – Iulie, 2003
Publicată de editura Little Lamb, Suceava

Autor:	Anonim
Traducerea:	Constantine Christian Coca
Editarea:	Adina Cotleţ prof. Ligia Cruţ
Tehnoredactarea:	Florin Ceornodolea Liviu Bursuc
Coperta:	Doiniţa Nistor

Nici o parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă, sau transmisă electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice alt fel fără permisiunea în scris a proprietarului de copyright.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Mary Jones şi Biblia ei / trad.: Constantine Christian Coca. – Suceava : Little Lamb, 2003
(Colecţia cărţilor rare)
ISBN 973-85822-8-8

I. Coca, Constantine C. (trad.)

821.111-32=135.1

Mary Jones şi Biblia ei

face parte din

Colecţia Cărţilor Rare

a editurii

Little Lamb

O poveste adevărată a unei fetiţe care a dorit mai mult decât orice în viaţă să aibă Biblia ei. Prin muncă grea, perseverenţă, rugăciune şi credinţă, Mary face tot ce-i stă în putinţă, chiar porneşte pe jos într-o călătorie de 60 de mile să-şi împlinească visul. Un exemplu de urmat care demonstrează că munca şi credincioşia sunt încununate cu o mare răsplată.

Pentru mai multe informaţii despre aceste cărţi clasice, luaţi legătura cu noi la numărul

0744544579,
prin e-mail la

littlelamb@assist.ro,
sau scrieţi-ne pe adresa:

Editura Little Lamb
C.P. 7-727
O.P. Suceava
Cod 5800, jud. SUCEAVA

CAPITOLUL I

LA POALELE MUNTELUI

O, Bun Păstor al turmei,
Vino de paşte ai Tăi miei
Ei Te aşteaptă ca să-i iei
La pieptul Tău pe braţe.
Doar Tu-i poţi izbăvi
De spini şi de a fiarelor căutare
Căci numai Tu poţi să-i conduci
Pe căi nemuritoare,
La ape-alinătoare.

AR fi greu să găseşti un loc mai frumos şi mai pitoresc decât valea din partea de sud-vest de Cader Idris, unde este aşezat micul sat Llanfihangel-y-Pennant. Deasupra lui se înalţă un pisc maiestuos, cu stâncile abrupte ce înconjoară prăpăstiile fără fund ale acestui colţ de rai, în timp ce înspre apus se întinde ţărmul nisipos al golfului Cardigan. Aici, valurile se rostogolesc înspumate, retrăgându-se doar o clipă pentru a se năpusti din nou neîmblânzite.

Atât muntele, conturul golfului, cât şi frumuseţea văii pitoreşti sunt la fel cum erau cu două sute de ani în urmă. Ochii călătorilor se miră astăzi de frumuseţea lor sălbatică aşa cum se mirau ochii călătorilor de odinioară. Dar, în timp ce aceste mari minuni ale naturii rămân sau suferă o schimbare atât de lentă, încât este imperceptibilă, omul, chiriaşul pământului lui Dumnezeu, se naşte, îşi trăieşte viaţa scurtă şi apoi dispare, lăsând în urmă, mult prea rar, vreun semn al amintirii sale.

Iar acum, când gândurile noastre se perindă pe meleagurile din jos de Cader Idris şi privim peste micuţa

aşezare a satului Llanfihangel, nu putem să nu ne întrebăm ce fel de oameni au trăit în colibele acelea primitive cu două secole în urmă, care este istoria lor simplă, care le-au fost obiceiurile, necazurile şi truda, întristările sau plăcerile.

Cader Idris privit dinspre Barmouth

Celor care împărtăşesc dorinţa noastră de a cunoaşte mai mult despre aceste meleaguri neobişnuite şi despre evenimentele petrecute aici le vom mărturisi povestea adevărată care oferă satului Llanfihangel dreptul binemeritat de a se număra printre locurile cele mai onorate din întreaga Anglie, pentru că, de pe aceste tărâmuri, a ţâşnit cândva un izvor care avea să umple întreg pământul cu apele lui răcoritoare şi vindecătoare. Din aceste pământuri s-a ivit o mlădiţă – neînsemnată la început – dar care, crescând tot mai mult, a dat roade şi a devenit un pom al vieţii, ale cărui frunze servesc vindecării neamurilor.

În anul 1792, cu mai mult de două sute de ani în urmă, umbrele nopţii se lăsaseră peste micuţul sat Llanfihangel. Era

toamna târziu şi vântul rece gemea printre copaci, despoindu-i de veşmintele lor îngălbenite, spulberându-le val-vârtej şi adunându-le iar în grămezi de-a lungul văii înguste.

Palidă şi vaporoasă, luna, înconjurată de stihiile întunecate şi neregulate ale norilor care aminteau de sălbăticia Cader Idris-ului, răsărise înceată şi leneşă şi îşi răspândea acum lumina feerică peste colţurile ascuţite şi tăioase ale stâncilor, făcându-le să pară nişte braţe aruncate spre cer.

Într-un contrast plăcut cu noaptea şi cu bezna ei

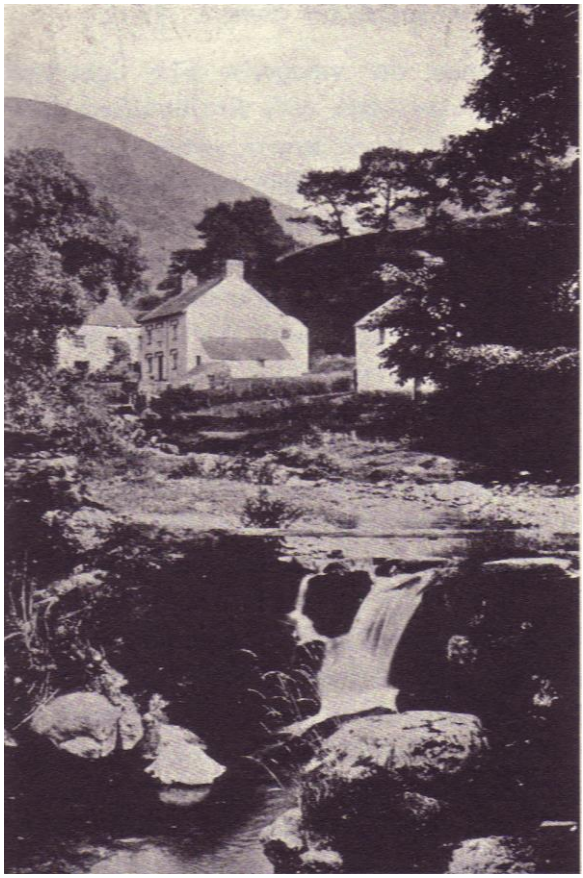

Case Welsh aproape de Towyn

ameninţătoare, o lumină abia întrezărită, dar caldă, licărea prin ferestrele uneia dintre colibele satului. Era lumina focului lemnului uscat de plută de pe vatra de piatră, în timp ce pe o poliţă cioplită în perete, o lumânare mică dezvăluia cu lumina ei incertă furca şi fuiorul unei femei ce-şi mişca mâinile cu zor. O laiţă, două sau trei scaune, o masă din lemn masiv – acestea, împreună cu furca, erau tot mobilierul. În picioare, în mijlocul încăperii, stătea o femeie de vârstă mijlocie. Era îmbrăcată simplu – purta o mantie lungă încinsă la mijloc cu un brâu lat şi o pălărie înaltă şi conică, îmbrăcămintea tradiţională a ţăranilor din Ţara Galilor.

„Îmi pare rău că nu poţi să mergi, Jacob”, spuse ea. „Ne vei lipsi la adunare. Dar acelaşi Domn Atotputernic care ne-a dat adunarea pentru binele sufletului nostru, a îngăduit să suferi în trup, pentru încercarea sufletului tău, aşa că trebuie să avem răbdare până când El va găsi cu cale să te faci bine.”

„Da, femeie, şi mă bucur că nu sunt silit să stau în pat, şi tot mai pot face câte ceva”, răspunse Jacob Jones. „Sunt mulţi mai bolnavi decât mine. Dar ce mai aştepţi, Molly? Dacă mai stai, vei ajunge târziu; trebuie să fie deja ora şase.”

„Aştept copila, şi ea s-a dus după felinar”, răspunse Mary Jones, pe care soţul ei o striga Molly, pentru a face diferenţă între ea şi fiica lor, pe care o chema tot Mary.

Jacob zâmbi. „Felinarul! Da”, spuse el. „Veţi avea nevoie de el, este beznă afară. Îmi pare bine că o iei şi pe ea. Pare atât de doritoare şi-i place mult la adunare.”

„Da, ştie bine aproape tot ce am putut-o învăţa noi din Biblie, nu-i aşa, Jacob? Are doar opt anişori, şi mi-amintesc când era doar un ghemotoc de fată şi stătea pe genunchiul tău câteva ceasuri în fiecare duminică, rugându-te să-i povesteşti despre Avraam, Iosif, David şi Daniel. N-am mai auzit niciodată să-i placă vreunui copil istorioarele din Biblie atât de mult! Dar uite că a venit! Te-am aşteptat să vii cu felinarul, copila mea, şi trebuie să ne grăbim ca să nu întârziem.”

Micuţa Mary îşi ridică ochii strălucitori şi rosti:

„Da, mamă, am întârziat fiindcă m-am dus să împrumut felinarul de la vecinul William. Al nostru nu arde bine, şi-i un vânt atât de puternic afară, încât ştiu că s-ar stinge imediat."

„A răsărit luna", spuse doamna Jones, „şi aş putea merge chiar fără felinar."

„Da, mamă, dar eu ar fi trebuit să stau acasă", răspunse Mary, „şi ştii cât de mult vreau să merg."

„Atunci hai să plecăm, Mary. Rămâi în pacea lui Christos, Jacob."

„Rămâi cu Domnul Isus, tăticule! Cât de mult aş fi vrut să vii şi dumneata!", strigă Mary, alergând înapoi să-şi sărute tatăl.

„Du-te, copila mea, şi ai grijă să-ţi aminteşti tot ce auzi şi să-mi spui când vii acasă."

Cele două, mama şi fiica, au ieşit în vântul rece şi tăios de afară, în vreme ce uşa colibei s-a închis singură, izbită de curent, în urma lor.

Luna dispăruse după un nor negru şi felinarul pe care Mary îl împrumutase de la vecini le era de mare ajutor. Îl ţinea cu atenţie în aşa fel ca să lumineze drumul dinaintea lor, care, altfel, ar fi fost dificil, dacă nu şi periculos.

„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, şi o lumină pe cărarea mea", spuse doamna Jones, luându-şi copila de mână.

„Da, mamă, chiar acum mă gândeam la versetul acesta. Aş vrea să învăţ cât mai multe versete pe de rost."

„Cât de mult aş dori ca noi să te putem învăţa mai mult; dar avem şcoală puţină şi au trecut mulţi ani de când am învăţat carte. Apoi, greutatea cea mai mare este că nu avem o Biblie în casă şi memoria noastră nu mai este cum a fost", spuse mama oftând.

După ce au mers aşa un timp îndelungat pe un drum rău de ţară, au ajuns în sfârşit la căsuţa unde membrii bisericii metodiste din zona aceea obişnuiau să se adune.

Cele două au ajuns puţin mai târziu în locul de închinare şi serviciul divin începuse deja. Fermierul Evans, un om cu suflet bun, se grăbi să le ofere un loc alături de el, pe bancă, întinzându-le şi o carte a Psalmilor din care cei adunaţi cântau. Mary era singurul copil de acolo, însă, după maniera şi atitudinea ei solemnă şi neclintită, nici un privitor, oricât de cunoscător ar fi fost, nu şi-ar fi putut da seama că ea, o copilă neştiutoare, nu îşi avea locul printre feţele acelea mature şi încrâncenate de experienţele dure ale vieţii. Interesul şi seriozitatea acestei copile, aparent neînsemnate, erau motivele pentru care membrii bisericii se obişnuiseră să o considere ca pe un egal al lor.

Când serviciul s-a terminat şi Mary şi-a aprins din nou felinarul, gata să pornească spre casă împreună cu mama ei, bătrânul fermier şi-a pus mâna mare pe umărul copilei, spunându-i:

„Ei, copila mea! Eşti singurul copilaş care nu lipseşte niciodată de la adunare, dar Domnul se îngrijeşte şi de mieluşei, ca şi de oiţe, şi se bucură când aceştia învaţă să-I cunoască glasul chiar de la o vârstă frageda.”

Apoi, bătrânul, mângâind-o ca un bunic iubitor, a lăsat-o să plece, dar în mintea lui păstra amintirea feţei aceleia inteligente, privirea aceea intensă, plină de bucurie şi solemnitate, care mărturisea prin expresia ei o râvnă deosebită şi o fericire ce izvora dintr-un suflet curat şi promitea un viitor statornic şi o viaţă la picioarele Mântuitorului.

„De ce nu avem şi noi o Biblie a noastră, mamă?” întrebă Mary păşind atentă prin întuneric, cu felinarul în mână.

„Fiindcă Bibliile sunt rare, copila mea dragă, iar noi suntem prea săraci ca să ne putem cumpăra una. Meseria noastră este cinstită, dar nu ne putem îmbogăţi; ne considerăm binecuvântaţi şi fericiţi că putem duce o viaţă decentă, că avem de-ale gurii şi cu ce ne îmbrăca. Într-adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu ar fi preţios în mâinile noastre, dar

învăţăturile şi adevărurile Lui sunt mai preţioase atunci când sunt înrădăcinate adânc în inimile noastre. Să ştii, copila mea, că cei care au învăţat să iubească cu iubirea lui Dumnezeu, au învăţat cel mai mare adevăr din Biblie; şi cei ce cred în iertarea şi pacea Mântuitorului au viaţa veşnică şi pot să aştepte cu răbdare să dobândească o cunoştinţă tot mai deplină a Cuvântului şi voii Sale."

„Mi se pare că dumneata poţi, mamă, fiindcă ai aşteptat atât de mult timp, încât te-ai obişnuit", îi răspunse copila, „dar este mai greu pentru mine. De fiecare dată când aud că cineva citeşte Biblia, simt o mare bucurie şi în inima mea ard de dorul ca eu însămi să pot să citesc într-o Biblie care să fie a mea."

Doamna Jones tocmai se pregătea să-i răspundă, când, deodată, se împiedică din neatenţie de o piatră şi căzu, însă, din fericire, nu se răni grav. Copila roşi, simţindu-se o clipă vinovată de păţania mamei. Frământată de ceea ce spusese, Mary uitase să mai ţină felinarul înaintea paşilor mamei ei, iar aceasta, nevăzând piatra, a lovit-o, împiedicându-se.

„Ah, copila mea! Întotdeauna să te preocupe în primul rând responsabilităţile prezentului", spuse Molly, ridicându-se încet. „Chiar şi o căzătură ne poate învăţa o lecţie, Mary. Însuşi Cuvântul lui Dumnezeu, care este o candelă pentru picioarele noastre şi o lumină pe cărarea noastră, nu ne poate scuti de căderi, dacă nu-L folosim cum trebuie, lăsând lumina Lui să strălucească în viaţa noastră de fiecare zi, ajutându-ne în cele mai mici lucruri şi responsabilităţi. Nu uita aceasta, copila mea."

Şi micuţa Mary nu a uitat, căci viaţa ei de mai târziu a dovedit că şi-a însuşit lecţia şi aceasta i s-a întipărit în inimă – o lecţie simplă, învăţată de la o mamă needucată, dar o lecţie pe care copila a preţuit-o ca pe o comoară în adâncul inimii ei.

CAPITOLUL II

DORINŢA INIMII

Dacă-aş fi stăpân pe lumea-ntreagă
Şi pe Domnul dacă n-aş avea
Toate lucrurile-s pieritoare,
Fericirea n-aş putea afla.

Pot avea orice, dar fără Domnul
Pagubă e tot câştigul meu
Nu-s aici plăceri să poată-ntrece
Fericirea lângă Dumnezeu.

Pot avea un nume plin de faimă
Bogăţii ca nimeni pe pământ
Dacă n-am nădejdea altor ţărmuri
Toate sunt aici ca pleava-n vânt.

Ce câştig ar fi să-L pierd pe Domnul
Ce-a dus crucea grea în locul meu?
Poate oare da pământul pacea
Ce-o găsesc doar lângă Dumnezeu?

Câtă bucurie-i lângă Domnul
Ce duios balsam vindecător
El păcatul şterge fără urmă
Şi durere-alină răbdător.

Dacă-L am pe Isus
Pot răbda să fiu dispreţuit
El e slava mea, Mântuitorul
Sunt cu El bogat şi fericit.

ÎN casele săracilor, unde timpul celor mari este preţios, deoarece ei sunt cei care câştigă pâinea pentru familie, cei mici învaţă să fie folositori din fragedă copilărie. De multe ori, o fetiţă de cinci sau şase ani învaţă să fie responsabilă de creşterea unui frate sau a unei surori mai mici, iar alţii, de aceeaşi vârstă, sunt trimişi de părinţi să facă mici cumpărături, fiind, într-un fel sau altul, foarte folositori.

În familia lui Jacob Jones, situaţia nu era diferită. Jacob şi Molly erau ocupaţi cu meseria lor de ţesători, cea mai întâlnită în Ţara Galilor. Aşa că, multe din treburile casei depindeau de Mary; şi, la o vârstă când copiii părinţilor mai bogaţi se amuzau cu păpuşi şi cu cărţi cu desene, această copilă avea de măturat, de şters praful, de spălat, de săpat şi de plivit.

Era datoria ei să hrănească găinile, să caute şi să adune ouăle, pe care, de cele mai multe ori, nu le găsea în cuibar, ci în tot felul de locuri şi ascunzători ciudate.

Era datoria ei să îngrijească de roiul de albine şi nu-i era frică de ele; era treaba ei să-şi tragă un scăunel lângă vatră, în timpul iernii, sau afară, în faţa uşii, vara, şi să îşi cârpească singură hăinuţele vechi, cântând psalmi sau repetând textele din Scriptură, pe care mintea ei ageră le prindea repede de la adunare.

În serile lungi şi luminoase de vară, îi plăcea să privească piscul maiestuos al muntelui Cader Idris, cu sclipirile şi cu umbrele lui, în vreme ce soarele dispărea încet, în taină, dincolo de linia neîntreruptă a orizontului. Atunci îşi făceau loc în mintea ei gânduri naive şi imaginaţii copilăreşti care-i conduceau meditaţia spre o altă lume îndepărtată şi prăfuită de timp. În clipele acelea, muntele ce se înălţa triumfător ca un viteaz înaintea ei, era locul istorioarelor învăţate pe dinafară de la părinţii ei şi al atâtor texte pe care le auzise la locul de închinare al credincioşilor din sat.

De data aceasta, Cader Idris era muntele din ţara Moria, unde patriarhul a fost trimis într-o misiune dureroasă; şi Mary îşi aţintea privirea gravă spre stâncile abrupte până când i se părea că-l vede pe venerabilul bătrân Avraam şi pe fiul lui urcând anevoios spre locul destinat jertfei, tânărul ducând în spate lemnele pentru arderea de tot.

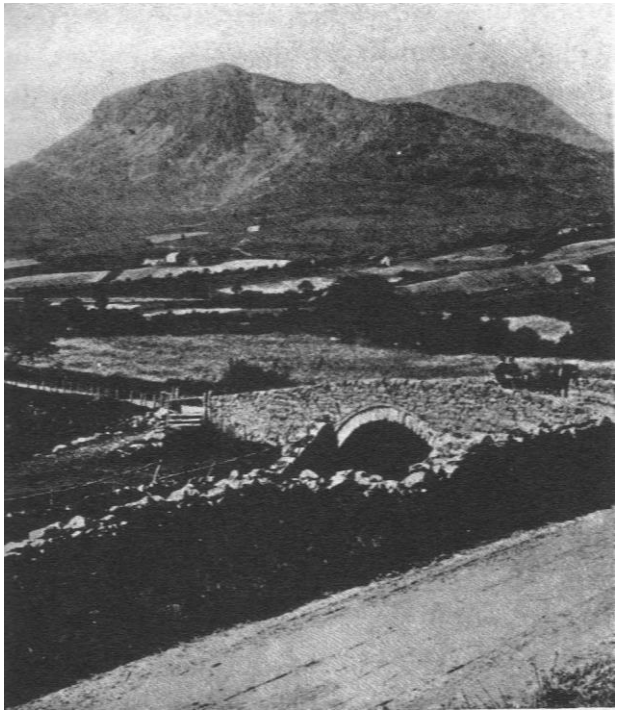

Cader Idris

Scena continua să se contureze tot mai mult în imaginaţia ei fermecată, până când tabloul închipuit lua aproape forma unei realităţi aparte. I se părea că pe aripa vântului ce-i mângâia obrazul, glasul îndurerat al patriarhului plutea până în auzul urechilor ei – un glas ce răspundea patetic întrebării fiului său: „Fiule, Domnul Însuşi se va îngriji de mielul pentru jertfă.”

Apoi, scena se schimba; noaptea se apropia, iar Cader Idris, cu conturul lui nedesluşit, învăluit în întuneric, devenea muntele unde Mântuitorul urca să se roage.

Lăsând în vale mulţimile ce-L îmbulzeau în timpul zilei, ascultându-I cuvintele dătătoare de viaţă, lăsându-Şi chiar şi ucenicii pe care-i iubea atât de mult, singur, fiul omului şi Fiul lui Dumnezeu, Se ruga şi Îşi împrospăta sufletul obosit după încercările şi durerile zilei.

„Dacă aş fi trăit atunci”, suspina Mary, „cât de mult L-aş fi iubit! Iar El m-ar fi învăţat poate, aşa cum i-a învăţat pe cei doi care au mers pe drumul către Emaus cu El şi nu L-au cunoscut; numai că eu L-aş cunoaşte, numai din pricina dragostei Lui.”

Mary asocia şi adapta scenele din istoria sacră a Sfintelor Scripturi nu numai cu Cader Idris. Valea lungă şi îngustă din jos de Llanfihangel cobora într-un loc nu prea departe, Towyn, unde apa se vărsa în mare. Când copila se întâmpla să fie prin apropiere, se aşeza câteva clipe pe ţărm ca să privească apele verzi-albăstrii ale golfului Cardigan şi să-şi imagineze Marea Galileii şi pe Mântuitor, fie umblând pe valuri, fie liniştindu-le furia cu un singur cuvânt, fie vorbind din barcă mulţimilor de pe mal ce se înghesuiau până la marginea apei pentru a-I auzi învăţăturile. În mintea copilei, tot ce auzise citindu-se din Biblie, i-a lăsat o impresie adâncă, pentru totdeauna întipărită în adâncul fiinţei ei; şi, deşi era doar un copil, în viaţa ei se putea vedea dovada unui caracter energic şi perseverent, a unui creier inteligent şi a unei inimi calde şi iubitoare.

După ce o sămânţă este pusă în pământ şi încolţeşte, nu ne putem da seama de specia sau de numele plantei decât în momentul în care apar primele frunzuliţe ca semn al cunoaşterii şi identităţii; tot aşa, şi în viaţa omului, se pot depista încă din copilărie caracterul şi talentele.

Într-o după-amiază, când Jacob şi soţia lui munceau cu zor la războiul de ţesut, iar Mary îşi cosea un petec la o rochie

veche, cineva bătu la uşă şi, imediat, intră doamna Evans, soţia fermierului, o femeie bună şi în multe privinţe respectată şi considerată superioară de mulţi dintre săteni.

„Pace vouă, dragii mei!”, spuse ea veselă, cu faţa plină de bucurie şi linişte. „Jacob, cum stai cu tusea? Mă tem că nu prea bine, fiindcă nu te-am văzut la adunare în ultimul timp. Molly, tu arăţi plină de viaţă, aşa cum te ştiu dintotdeauna!” Se întoarse uşor şi zări copila stând cu capul aplecat asupra lucrului ei, uşor stânjenită de familiaritatea vizitatoarei care nu se putu abţine să nu exclame: „Iar tu, Mary, cât te-ai mai schimbat! Cât de repede a trecut timpul! Îmi amintesc cum te strigam «păpuşica» – când erai de-o şchioapă şi alergai pe picioruşele acelea slăbuţe mai repede decât noi, cei mari. Iar când tatăl tău îţi spunea o poveste care-ţi capta interesul, ai fi stat ceasuri întregi, nemişcată şi fără să clipeşti măcar o dată, doar ca să asculţi acele istorioare minunate de pe filele Sfintelor Scripturi despre Daniel în groapa cu lei, despre David şi Goliat, despre Petru în temniţă – acestea erau povestirile pe care le preferai pe atunci şi le ascultai cu atâta curiozitate. Da, mai era şi Iosif vândut de fraţii săi…”

„Îi plac şi acum aceste istorioare ca şi atunci”, spuse Jacob, oprindu-se din lucru. „De fapt, ar trebui să spun că acum îi plac mult mai mult. Îmi pare rău de un singur lucru, că noi n-am putut să-i oferim un pic de şcoală. Este păcat, fiindcă copila este plină de râvnă şi ar fi timpul să înveţe ceva. Sărmana de ea, are opt anişori, dar nu a învăţat să citească!”

Mary îşi ridică ochii plini de lacrimi şi obrajii i se îmbujorară de ruşine.

„Ah! Dacă aş putea să învăţ!”, exclamă ea plină de o dorinţă arzătoare. „Sunt mare acum şi este groaznic să nu ştii să citeşti. Dacă aş putea, aş citi toate istorioarele singură, fără să mai necăjesc pe nimeni.”

„Tu uiţi, Mary, că noi nu avem Biblie”, spuse Molly, „şi că nici nu avem posibilitatea să cumpărăm una, fiindcă sunt atât de rare şi scumpe.”

„Da”, răspunse doamna Evans, „ducem lipsă de Biblii în tot ţinutul Ţării Galilor. Soţul meu mi-a spus că raritatea Bibliilor din ţara noastră este cunoscută pretutindeni. Chiar şi cei care ar putea plăti le găsesc cu mare greutate, şi trebuie să le comande cu luni de zile înainte, iar cât despre cei săraci, nici vorbă să le poată obţine. Dar noi sperăm că Societatea Creştină din Londra va tipări Biblii în galeză în curând.

Dar am vorbit mult”, continuă doamna Evans, „şi am uitat pentru ce am venit aici. Am vrut să vă întreb dacă aveţi ouă proaspete. Cineva cumpără ouă de la noi mereu şi trebuie să vină astăzi să ia mai multe, dar în ultimul timp găinile noastre s-au lăsat pe tânjală. Am încercat să mai iau de la vecini, dar tot n-am destule.”

„Aceasta este treaba lui Mary zi de zi, de aceea ea trebuie să ştie cum şi cu câte vă putem ajuta”, spuse Molly privindu-şi fiica, care se oprise din lucru de când auzise discuţia despre Biblii. Obrajii copilei se îmbujoraseră uşor, şi în ochi începuse să-i joace o sclipire veselă ca şi când visuri îndrăzneţe i s-ar fi născut în minte, după cele auzite.

Vorbele mamei însă, îi spulberară visările şi acum copila se ridică în grabă ca să îndeplinească ceea ce i se ceruse:

„Le aduc într-o clipă, doamnă Evans”, spuse Mary şi dispăru tot atunci.

Se întoarse imediat, ţinând în mână un coşuleţ cu aproape o duzină de ouă. Soţia fermierului le puse în coşul ei, apoi mângâind obrajii roz ai copilei, plăti şi îşi luă rămas bun:

„Nu uita un lucru, copila mea”, spuse ea cu bunătate. „După ce vei şti să citeşti, dacă nu vei avea o Biblie până atunci, poţi veni la fermă oricând doreşti şi să citeşti în Biblia noastră. Bineînţeles, dacă nu ţi-e prea departe.”

„Sunt numai două mile, o nimica toată!”, spuse Mary plecând capul şi privindu-şi picioarele desculţe. „M-aş duce mult mai departe pentru o asemenea plăcere, doamnă.” Apoi, adăugă cu o oarecare tristeţe în glas şi cu un avânt mai scăzut: „Vreau să spun, dacă mai întâi aş putea să învăţ să citesc.”

„Nu te întrista, copila mea! Tu nu te-ai născut să rămâi în întuneric pentru totdeauna”, o încurajă doamna Evans pe tonul ei vesel obişnuit. „Domnul îţi dă dorinţa şi El o va împlini, fii sigură de asta. Adu-ţi aminte, Mary, când mulţimea ce-L asculta pe Mântuitor a flămânzit, El nu i-a lăsat să plece flămânzi, deşi nimeni nu ştia cum îi va putea sătura. De aceea, El va avea grijă ca şi tu, dacă eşti flămândă după Pâinea Vieţii, să o primeşti, şi o vei primi din belşug, deşi ţi se pare imposibil acum. La revedere, copila mea, şi Dumnezeu să-ţi împlinească dorinţa!” Şi doamna Evans, salutându-i încă o dată, ieşi. Afară, o aştepta în drum carul ei tras de un măgăruş. Urcă în grabă treptele şi îi spuse băiatului care se îngrijea de cele trebuincioase la fermă să pornească spre casă.

Locul de debarcare, lacul Bala

Mary rămase la uşă şi o urmări cu privirea până când nu o mai văzu. Apoi, înainte de a intra în casă, îşi înmănunche

mâinile mici şi bătătorite şi, ridicându-şi privirea spre cer, înălţă o rugăciune sinceră spre Dumnezeu:

„Bunule Tată din ceruri, care ai hrănit mulţimile în vechime şi le-ai dat învăţături şi i-ai ajutat chiar şi pe cei mai săraci, Te rog, ajută-mă să învăţ să citesc şi să nu rămân în întuneric.”

Apoi intră în casă liniştită şi mulţumită că Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea şi-i va răspunde. Începea să creadă că va putea să înveţe să citească Cuvântul Său, apoi va face tot ce-i va sta în putinţă, toată viaţa ei ca să-i ajute şi pe alţii cum ea însăşi a fost ajutată.

CAPITOLUL III

IEŞIREA DIN ÎNTUNERIC

Te-aud cum strigi din bezna de afară
Cum mâna tremurândă spre ceruri o întinzi
Te văd cum vrei să scapi de-a ta povară
De ancora salvării să te prinzi.
Nu renunţa la lupta cea amară
Pentru că noaptea-aproape a trecut
În aer e-un parfum de primăvară
Şi umbrele aproape-au dispărut…
Priveşte cum încet coboară
Lumina dinspre noul răsărit
Hai vino, nu mai sta afară
Căci te-aşteaptă Regele iubit.

AU trecut doi ani de la vizita doamnei Evans, iar Dumnezeu părea să fi uitat rugăciunea înălţată cu atâta foc de micuţa Mary care, în ciuda aceste tăceri a cerului, nu înceta să insiste pentru împlinirea dorinţei ei arzătoare.

Copila era deosebită prin hărnicia şi răbdarea ei, iar acum, când crescuse, când ochii i se deschideau mai mult ca să înţeleagă realitatea din jurul ei, începuse să-şi îndeplinească datoria cu o responsabilitate şi dăruire îndoite. Acesta era şi motivul pentru care mama ei se bucura de ea în nenumărate privinţe. Nu mai avea timp de visat acum şi, deşi Cader Idris era încă locul ei favorit cu care, în imaginaţia ei, asocia scenele biblice şi tablourile, nu mai avea timp de nimic altceva decât de responsabilităţile ei zilnice. Continua să meargă împreună cu mama ei la adunare şi, datorită faptului că trăia mai mult în prezenţa unor oameni mai vârstnici, preocupaţi mereu de lucruri serioase, copila s-a schimbat şi a

devenit cu timpul mai gravă şi mai gânditoare decât majoritatea copiilor de seama ei. Dacă ar fi trăit într-un loc unde diferenţa dintre vechi şi nou e vizibilă, ar fi fost dispreţuită şi considerată înapoiată.

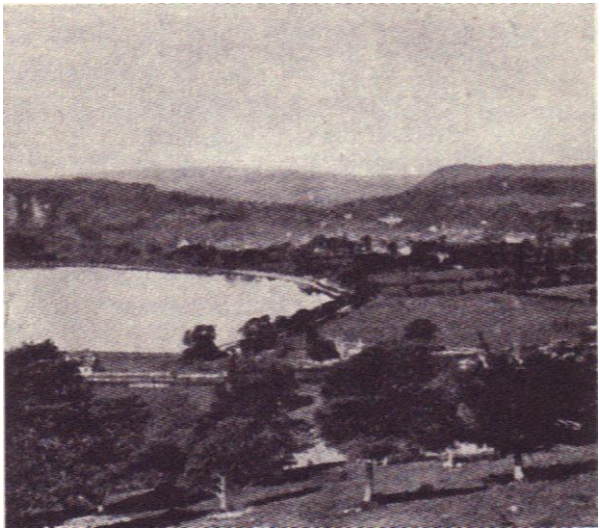

Lacul Bala

Într-o seară, tatăl ei s-a întors din Abergynolwyn – un sat la două mile de Llanfihangel – unde vânduse lâna pe care împreună cu soţia lui au tors-o în ultimele luni.

Jacob fusese plecat aproape toată ziua, însă nu părea deloc obosit. Faţa îi era plină de bucurie şi ochii îi străluceau când a intrat în colibă şi s-a aşezat în locul lui obişnuit de lângă sobă.

Mary, ai cărei ochi ageri prindeau întotdeauna cele mai mici schimbări din trăsăturile şi manierele părinţilor ei, sări înaintea lui şi îl privi în ochi cercetător.

„Ce este, tată?”, întrebă ea cu ochii sclipind de bucurie. „După felul în care mă priveşti, bănuiesc că e vorba de ceva foarte frumos!”

„Ce fetiţă isteaţă eşti!”, răspunse Jacob cu drag, chemându-şi copila lângă el şi aşezând-o pe genunchii lui. „Cum se face că mă cunoşti atât de bine?”

„Nu-i aşa că este ceva ce mă priveşte şi pe mine, tată?” întrebă copila mângâind faţa aspră a tatălui.

„Este ceva care te priveşte pe tine mai mult decât pe toţi, scumpa mea, şi pe noi prin tine.”

„Ce poate fi?”, murmură Mary cu un suspin scurt de nerăbdare.

„Ce este, Jacob?”, întrebă doamna Jones. „Ne-ai făcut pe amândouă curioase.”

„Ei, bine”, răspunse Jacob, „ce-ai spune tu, Molly dragă, dacă copila noastră ar ajunge o femeie citită, adică să poată să citească, să scrie şi să socotească mult mai bine decât părinţii ei?”

„O, tată!”, exclamă Mary care coborî repede de pe genunchii lui şi stătea acum înaintea lui privindu-l cu răsuflarea tăiată şi cu mâinile înmănuncheate.

Jacob o privi o clipă fără să-i vorbească, apoi îi spuse gingaş:

„Da, copila mea, se va deschide o şcoala la Abergynolwyn, deci s-a găsit un învăţător; şi, deoarece micuţei mele Mary i se pare că două mile sunt o nimica toată, va merge la şcoală şi va învăţa foarte bine.”

„O, tată!”

Jacob începu să râdă şi o întrebă:

„De câte ori ai de gând să spui «O, tată!»? Eşti bucuroasă, nu-i aşa?”

Urmă o scurtă pauză, apoi răspunsul copilei veni în şoaptă, dar cu o convingere adâncă:

„Bucuroasă? Mai mult decât atât, tată! Sunt fericită, fiindcă voi putea să citesc în Biblie.”

Apoi un gând trist îi străpunse deodată inima şi o umbră îi acoperi faţa fericită şi a spus:

„Dar, mamă, mă tem că vei avea nevoie de mine şi nu mă vei putea lăsa la şcoală.”

„Să nu te las? Te las bucuroasă, copila mea, oricât de greu mi-ar fi de acum înainte. Tu eşti mâna mea dreaptă, dar pentru binele tău sunt în stare să mă sacrific chiar mult mai mult!”

„Dragă mamă!”, exclamă Mary îmbrăţişând-o şi sărutând-o. „Totuşi, eu nu vreau ca dumneata să munceşti mai greu şi să te osteneşti. Mă voi trezi cu un ceas sau două mai devreme şi voi face tot ce voi putea înaintea de a pleca la şcoală.” Apoi, când copila îşi începu din nou lucrul, inima ei plină de bucurie înălţa cântece de mulţumire Domnului care i-a auzit rugăciunea şi i-a deschis drumul spre lumină.

Apoi Jacob continuă:

„Am fost să văd încăperea unde se va ţine şcoala, şi cine crezi că a intrat când eram acolo? Domnul Charles din Bala. Am auzit de multe ori despre el, dar nu l-am văzut niciodată aşa că m-am dus şi l-am întâlnit.”

„Cum arată, Jacob?”, întrebă Molly.

„Ei bine, dragă, eu n-am fost niciodată bun la descrierea unor persoane, dar cred că are undeva între patruzeci şi cincizeci de ani, are o frunte mare şi luminoasă care nu arată că ar fi stat într-o colibă ca a noastră, ci ca şi cum ar fi gândit mult toată viaţa. Totuşi, faţa lui nu-i prea deosebită decât când zâmbeşte, dar atunci ţi se pare că a răsărit soarele şi zâmbetul lui îţi coboară în inimă şi îţi încălzeşte sufletul. Acum, fiindcă l-am văzut şi l-am auzit vorbind, pot să înţeleg cum face atât de mult bine. Am aflat că umblă din loc în loc şi deschide şcoli pentru copiii săraci, care de altfel ar rămâne întotdeauna în întuneric.”

„Ca mine”, murmură Mary cu tristeţe.

„Şi cine este învăţătorul care va fi peste şcoala din Abergynolwyn?”, întrebă Molly.

„Am auzit că îl cheamă John Ellis”, răspunse Jacob. „Se spune că este un om bun şi potrivit pentru această slujbă. Sper că se va dovedi aşa.”

„Şi când se va deschide şcoala, tată?”

„În vreo trei săptămâni. Iar acum, copila mea, pregăteşte-mi ceva de mâncare, fiindcă sunt lihnit se foame.”

Cele trei săptămâni care au urmat au trecut mult mai încet pentru Mary Jones decât oricare alte trei luni din viaţa ei. Dacă mai rămăsese ceva copilăresc în ea, acel ceva se exterioriza prin nerăbdare şi trebuie să mărturisim că munca ei nu a mai fost făcută cu aceeaşi veselie şi punctualitate ca înainte, deoarece gândurile ei erau într-altă parte, iar inima îi era plină de o singură dorinţă.

„Dacă aşa va fi de-acum înainte, Jacob”, îi spuse Molly soţului ei într-o seară, „îmi va părea rău că se deschide şcoala la Abergynolwyn. Copila noastră umblă toată ziua cu capul în nori, de parcă visează. Nici nu vreau să mă gândesc cum va fi când va începe şcoala.”

„Nu te frământa, dragă”, răspunse Jacob zâmbind. „Totul va fi bine. N-ai văzut tu cât de mult a dorit să crească şi să iasă din întuneric, iar acum, dacă Dumnezeu i-a dat o şansă, vrei să te împotriveşti? Este zăpăcită de bucurie şi nerăbdare, de aceea umblă aşa. Dar vei vedea că, odată ce şcoala începe, îi va veni mintea la cap şi va fi harnică şi cuminte ca şi înainte. Are numai zece anişori, Molly, şi cât mă priveşte pe mine, mă bucur să văd că mai este ceva copilăresc în ea, chiar dacă se exprimă în felul acesta! A fost prea muncită şi prea serioasă până acum!”

Deşi aşteptarea era încordată, sfârşitul celor trei săptămâni de nerăbdare se apropia cu paşi repezi. Visurile cele mai îndrăzneţe ale fetiţei deveneau o realitate: avea să înveţe să citească şi, cu atât mai mult, de acum putea să spere la o Biblie a ei. O dată cu începutul şcolii, viaţa ei se schimbă, îndreptându-se spre noi şi necunoscute tărâmuri. Flămândă şi însetată de a cunoaşte, lecţiile erau desfătarea inimii ei. Ceea

ce alţi copii numesc trudă şi chin, pentru ea nu era altceva decât plăcere şi era atât de zeloasă, încât nimeni nu o întrecea la învăţătură şi, într-un timp incredibil de scurt, a început să citească şi să scrie.

Învăţătorul, căruia nu i-a trebuit prea mult timp să observe caracterele şi talentele elevilor, i-a remarcat imediat individualitatea şi originalitatea şi a început să o încurajeze să înveţe şi mai mult. Copila l-a răsplătit prin atenţie şi perseverenţă.

Deşi Molly credea că atunci când mintea ei va fi hrănită, inima i se va răci şi nu va mai fi la fel de harnică, nu putu să-i găsească nici o vină în felul cum îşi îndeplinea responsabilităţile acasă. Copila se trezea devreme şi îşi făcea lucrul chiar înainte de micul dejun; apoi, când se întorcea de la şcoală, muncea din nou şi îşi rezerva numai timpul necesar de a-şi pregăti lecţiile pentru ziua următoare.

La şcoală era favorita tuturor şi nimeni nu o privea cu gelozie, aceasta datorându-se dispoziţiei bune şi felului ei de a-şi trata colegii şi de a-i ajuta.

Într-o dimineaţă, o fetiţă a început să plângă trist când a ajuns la şcoală, iar când ceilalţi copii au întrebat-o ce s-a întâmplat, ea le-a răspuns că un câine i-a smuls pe drum punga în care îşi aducea mâncarea pentru pauză. Câţiva colegi au început să râdă de ea, alţii i-au spus că este o fricoasă fiindcă nu a alergat după câine să-şi ia punga înapoi, dar Mary s-a apropiat încet de ea, i-a şoptit ceva la ureche şi i-a şters lacrimile ca o mamă. Când a venit timpul pauzei, a luat-o într-un colţ şi i-a dat mai mult de jumătate din merindele ei.

Ceilalţi colegi au rămas uimiţi şi s-au simţit oarecum ruşinaţi că nici unul nu s-a gândit să acţioneze în felul acesta şi să plătească preţul acestei mici lepădări de sine. Dar au învăţat lecţia, şi din ziua aceea, influenţa ei a fost simţită în şcoală mereu.

În studiile ei se simţea un progres constant şi aceasta i-a dat posibilitatea de a-şi dovedi calităţile şi însuşirile care au făcut-o să se deosebească de ceilalţi încă din fragedă copilărie. De exemplu, cu o anumită ocazie, se pregătea să pornească în drumul de două mile, spre casă, când a observat într-un colţ al clasei un băieţel cu o carte deschisă înaintea lui, cu o tăbliţă murdară şi un creion neascuţit. Lacrimile sărmanului copil cădeau pe tăbliţă şi se vedea clar că era deznădăjduit. Îşi pierduse timpul când trebuia să-şi facă lecţiile sau nu fusese atent când lecţia fusese explicată, iar acum disciplina şcolară îi impunea ca, după ce toţi ceilalţi plecau acasă, să rămână la şcoală ca să-şi termine lucrul pe care-l neglijase.

Mary avusese o durere mare de cap în ziua aceea şi abia aştepta să ajungă acasă, dar văzând lacrimile şi faţa aceea tristă, a uitat de ea şi s-a aplecat asupra lui.

„Ce s-a întâmplat, Robbie dragă?", întrebă ea în felul ei obişnuit de a vorbi. „O, trebuie să faci adunarea aceasta! Ştii, eu nu pot să-ţi spun răspunsul, fiindcă asta ar însemna să nu fim cinstiţi, dar pot să-ţi arăt cum să-l găseşti tu însuţi şi cred că vei înţelege imediat."

Spunând acestea, Mary şi-a scos cârpa ei umedă şi i-a şters tăbliţa, apoi a scos un briceag vechi şi i-a ascuţit creionul.

„Acum", spuse ea zâmbind vesel, „uite, vom scrie iarăşi adunarea", şi a aşezat numerele în ordine.

Încurajat astfel, Robbie începu să se gândească la ce avea de făcut şi, cu puţin ajutor, îşi rezolvă imediat problema, iar Mary o porni spre casă cu inima uşurată şi fericită că putea să fie de folos altora.

Nu mult după începerea şcolii, a fost înfiinţată şi o clasă duminicală şi, chiar din prima duminică, Mary a apărut curată şi cuminte, cu ochii plini de curiozitate, dovedind interesul pe care-l simţea şi dorinţa profundă de a învăţa.

În seara aceea, după serviciul de la adunare, când doamna Evans urca în căruţă să plece acasă, simţi că cineva o bate uşor pe umăr. Întorcându-se, auzi un glas dulce:

„Te rog, doamnă, pot să-ţi vorbesc o clipă?”

„Sigur, copila mea”, răspunse femeia întorcându-se. „Ce doreşti să-mi spui?”

„Cu doi ani în urmă, doamnă, mi-ai promis că, dacă învăţ să citesc, pot să vin la fermă şi să citesc în Biblia dumitale.”

„Ţi-am promis, îmi amintesc bine”, răspunse doamna Evans. „Ei bine, şi-acum ştii să citeşti?”

„Da, doamnă”, răspunse Mary. „Iar acum am început şi şcoala duminicală şi trebuie să-mi pregătesc lecţiile biblice. Dacă eşti atât de bună să mă primeşti la fermă o dată pe săptămână – probabil sâmbăta, când sunt la şcoală doar o jumătate de zi, niciodată nu voi putea să-ţi mulţumesc îndeajuns.”

„Nu trebuie să-mi mulţumeşti, copila mea. Vino, eşti binevenită! Te-aştept sâmbătă. Şi facă Domnul ca Cuvântul Lui să fie o mare binecuvântare pentru sufletul tău!”

Pe faţa doamnei Evans, serioasă şi îngândurată până atunci, apăru un zâmbet cald şi plăcut. La câţiva paşi o aştepta – ca întotdeauna – măgăruşul care, de îndată ce primi semnalul de plecare, o luă grăbit la trap spre casă ca şi cum ar fi înţeles că bătrânul fermier Evans, bolnav de reumatism, e nerăbdător să-şi ştie soţia aproape.

CAPITOLUL IV

DOUĂ MILE PÂNĂ LA O BIBLIE

Da, este scris: Omul nu va trăi
Numai cu pâinea pieritoare
Căci Doamne, Tu îl vei hrăni
Cu Pâinea Vieţii cea nemuritoare
Cum ştii Tu să ne uzi câmpiile
Şi grânele la vreme să le coci
Pentru atunci când secerişul e aproape!
Cum cad din mâna Ta picuri de viaţă
Şi ce revărsare de har şi pace rânduieşti!

FERMA domnului Evans era recunoscută în împrejurimi pentru vechimea şi statornicia ei de-a lungul timpului. Casa era o clădire înaltă cu zidăria crăpată şi scorojită în unele locuri. Locuinţele oamenilor de pe meleagurile acelea nu erau prea înalte şi aproape nici una nu se deosebea de celelalte. Totuşi, deşi nu avea nimic ieşit din comun, casa fermierului Evans uimea prin mulţimea neobişnuită a ferestrelor. În ciuda simplităţii, clădirea dădea impresia unui confort pe care nu-l puteai găsi în alte case mult mai luxoase. Aici, totul era odihnitor şi crea o atmosferă caldă, primitoare. În spatele locuinţei se întindeau anexele, grajdurile, coteţele, staulele şi locul de depozitare al hranei pentru animale. Dincolo de toate acestea se găsea un ţarc, căpiţe de fân şi un teren special îngrădit, numit în glumă „spital", folosit pentru animalele bolnave care aveau nevoie de îngrijire şi odihnă.

Cu fermierul am făcut cunoştinţă cu doi ani în urmă, când i-a vorbit lui Mary plin de bunătate. A rămas acelaşi om bun, cinstit, harnic, temător de Dumnezeu, care nu uita ca în mijlocul necazurilor sau binecuvântărilor să-I mulţumească

lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, fiindcă El Îşi trimite ploaia să ude pământul şi face ca soarele să-l încălzească cu razele lui.

Nu cutezase vreodată să se plângă, precum făceau ceilalţi fermieri care nu-şi ridicau glasul spre cer decât pentru a blestema, şi nici să cârtească atunci când ploua prea mult sau prea puţin, prea devreme sau prea târziu, când era prea multă arşiţă sau când ploua cu gheaţă, nici nu se plângea şi nu murmura atunci când vitele se îmbolnăveau şi mureau, în loc să crească şi să-i aducă profitul dorit.

Despre doamna Evans am mai vorbit şi vom adăuga aici că ea era întotdeauna un ajutor potrivit pentru soţul ei în toate lucrurile, atât în cele pământeşti cât şi în cele duhovniceşti.

Aceşti oameni vrednici crescuseră trei copii prin îndurarea Creatorului. Fiica lor cea mai mare era acum o femeie în toată firea, la casa ei, iar soţii Evans nu aveau decât cuvinte de laudă la adresa copilei lor care le-a fost mereu ascultătoare şi care niciodată nu le-a călcat cuvântul. Ceilalţi doi lăstari ai familiei Evans erau băieţi şi învăţau într-un orăşel aflat la vreo două mile depărtare de fermă. La rândul lor, cei doi copii, ajunşi deja în pragul tinereţii, erau bine crescuţi, curajoşi din fire şi cinstiţi precum proprii lor părinţi.

Deci, aceasta era familia în care Mary a fost primită cu toată bunătatea şi dragostea. La început, copila a fost timidă, deoarece casa fermierului era mult mai frumoasă şi mai impozantă decât orice casă în care intrase până atunci. Tot ce întâlnea Mary aici dovedea belşugul pe care familia ei nu-l cunoscuse. Mai mult decât atât, la ferma soţilor Evans domnea liniştea şi pacea, o atmosferă plăcută care încânta pe fiecare vizitator.

Aflată în faţa uşii impunătoare, din pricina timidităţii sau poate a uimirii peste măsură, copila nu îndrăznea să intre. Pe când se gândea la ce ar fi trebuit să facă, apăru în pragul

uşii doamna Evans, care, cu bunătatea şi dragostea unei mame, a îmbrăţişat-o, invitând-o să intre.

„Intră, copila mea", spuse femeia, luând-o de mână şi conducând-o în bucătărie, unde fluierul ceainicului anunţa că cina era gata iar mirosul de plăcinte cu coacăze umplea casa. „Poftește", continuă femeia. „Încălzește-te, şi apoi vei merge în cealaltă încăpere, să studiezi Biblia. Ţi-ai adus un creion şi o foaie de hârtie sau un caiet?"

„Da, mulţumesc, doamnă, le-am adus cu mine."

Stătu acolo câteva minute, încălzindu-se la lumina plăcută a focului, apoi fu condusă într-un salon unde, pe masa din mijloc, acoperită cu o pânză albă şi curată, stătea preţioasa Carte.

Faptul că Biblia era acoperită nu constituia deloc un semn că nu era citită, ci, dimpotrivă, era citită în timpul rugăciunilor de dimineaţă şi de seară, iar fermierului, când avea o jumătate de ceas, nimic nu-i dădea mai multă satisfacţie decât să o studieze şi să încerce să-i înţeleagă învăţăturile.

„Ştiu că nu-i nevoie să-ţi spun să fii atentă cu Biblia şi să întorci paginile cu gingăşie, Mary", spuse doamna Evans. „Tu eşti o fetiţă cuminte. Acum, te las, copila mea, să rămâi numai cu Biblia. După ce-ţi înveţi lecţia pentru şcoala duminicală şi după ce citeşti tot ce doreşti, vino înapoi în bucătărie să bei un ceai."

Apoi soţia fermierului plecă, iar Mary rămase singură cu o Biblie pentru prima oară în viaţa ei. Ridică ştergarul şi, împăturindu-l frumos, îl puse deoparte. După aceea, cu mâinile tremurânde, deschise cartea la capitolul II din a doua Epistolă către Timotei, şi ochii ei citiră următoarele cuvinte: „Caută să te înfăţişezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine şi care împarte drept Cuvântul adevărului."

I se părea că cuvintele acelea îi erau adresate de către un glas divin. „Voi cerceta şi voi învăţa cât mai mult. Ah,

dacă aş avea o Biblie care să fie a mea!" Şi această dorinţă, acest suspin după comoara scumpă fu tonul pentru simfonia plină de armonii glorioase care, ani mai târziu, umplu pământul. Da, acea dorinţă arzătoare din inima unui copil sărac, avea să devină mai târziu o adevărată sursă de binecuvântare prin care milioane de suflete aveau să primească lumina şi cunoştinţa adevărului în viitor. Într-adevăr, Dumnezeu alege lucrurile slabe ale acestei lumi pentru a le face de ruşine pe cele tari. Şi aici, încă o dată, avem exemplul rezultatelor mari ale începuturilor slabe – rezultate a căror importanţă nu poate fi calculată în viaţa aceasta.

După ce Mary termină de studiat lecţiile din Scriptură pentru a doua zi şi după ce mâncă o cină îmbelşugată în bucătărie, îşi luă rămas bun cu multe mulţumiri de la prietenii ei şi porni spre casă, în timp ce mintea şi inima ei erau pline de o singură dorinţă, din care începea să se nască o hotărâre.

„Trebuie să am o Biblie care să fie a mea!", se trezi ea că rosteşte cu glas tare. „Trebuie să am una şi o voi cumpăra, chiar dacă trebuie să muncesc zece ani pentru ea!" Şi, conturându-şi acest plan în minte, ajunse acasă.

Sosi iarna, şi cu ea Crăciunul şi o mică vacanţă pentru Mary şi pentru ceilalţi elevi de la şcoala din Abergynolwyn. Poate va părea ciudat, dar pentru micuţa noastră eroină această perioadă nu era tocmai un motiv de bucurie – era mai degrabă întristată şi nefericită pentru că întrerupsese lecţiile. Se gândi însă că în timpul acestei vacanţe ar putea căuta ceva de lucru şi, câştigând puţin câte puţin, şi-ar putea atinge idealul de a avea o Biblie.

Fără să-şi neglijeze îndatoririle de acasă, reuşi să găsească de lucru printre vecini, care fură bucuroşi să-i dea un preţ de nimic pentru anumite servicii. Ori avea grijă de un copilaş în timp ce mama lui spăla rufe, ori făcea curăţenie într-un grajd sau într-o curte, ori strângea lemne pentru foc, ori cârpea hainele în locul unei bătrâne care nu vedea să bage

aţa în ac. Şi fiecare jumătate de penny, fiecare farthing – aceştia nu erau o plată neobişnuită printre oamenii săraci din timpul acela – era pus într-o cutie din lemn pe care Jacob o făcuse în acest scop. Avea o gaură în capac şi era păstrată pe o poliţă la care Mary putea să ajungă. Bucuria ei era nespusă când venea seara şi îşi depozita câştigul din timpul zilei – câteva monede de aramă – visând la timpul când va ajunge să strângă suma necesară – din nefericire o sumă enormă – pentru a cumpăra o Biblie.

Doamna Evans, aflând dorinţa arzătoare a copilei şi dorind să o încurajeze, îi făcu un cadou: un cocoş frumos şi două găini.

„Nu, nu, draga mea, nu-mi mulţumi mie", spuse ea când Mary încercă să-şi arate recunoştinţa. „În primul rând vreau să te ajut să-ţi cumperi Biblia pe care o doreşti mai repede, apoi, să ştii că te iubesc ca pe copila mea şi vreau să te bucuri. Aşa că, de acum înainte, copila mea, când găinile se vor oua, adică la începutul primăverii, poţi să vinzi ouăle, iar aceştia vor fi banii tăi pe care-i poţi folosi cum îţi place. Cred că ştiu ce vei face cu ei", adăugă doamna Evans cu un zâmbet.

Dar prima monedă de argint pe care Mary avu satisfacţia de a o pune în cutie fu câştigată înainte de a avea ouă de vândut şi într-un fel total diferit de sumele foarte mărunte pe care le primise până atunci. Se întorcea într-o seară pe jos de la Towyn, unde tatăl o trimisese cu nişte treburi şi, deodată, piciorul ei lovi un obiect ciudat pe drum. Aplecându-se, îşi dădu seama că era un portofel din piele. Întrebându-se al cui putea fi, îşi continuă drumul până când, la aproape o jumătate de milă de casă, întâlni om care mergea încet şi căuta ceva. Când Mary s-a apropiat, bărbatul şi-a ridicat privirea şi ea l-a recunoscut. Era fermierul Greaves, cumnatul doamnei Evans.

„O, bună seara, Mary Jones”, spuse el. „Sunt necăjit fiindcă, venind acasă de la piaţă, mi-am pierdut portofelul şi…”

„Am găsit eu un portofel, domnule”, spuse Mary. „Este al dumitale?”

„Ai găsit un portofel?!”, exclamă fermierul. „Da, copila mea, acesta este al meu şi îţi datorez foarte mult. Nu, nu, nu, stai o clipă”, o strigă el chemând-o înapoi, fiindcă Mary deja dădea să plece. „Vreau să-ţi ofer ceva pentru cinstea ta… adică vreau să spun drept mulţumire.”

Şi vorbind aşa, scoase un şiling argintiu din portofel, care, bineînţeles, nu era o sumă prea mare dăruită unui copil sărac care a găsit un portofel doldora cu bani. Dar bătrânul a stat o clipă pe gânduri, a pus şilingul înapoi, a scos o monedă de şase penny şi i-a dat-o copilei. Mary şi-a întins mâna tremurândă, a luat moneda şi, strângând-o puternic la piept, cu o privire de adâncă mulţumire şi recunoştinţă, o luă la goană spre casă şi nu se opri decât în faţa cutiuţei de lemn, unde lăsă să-i cadă uşor din mână comoara de argint.

Dar sărbătorile Crăciunului au trecut repede, iar Mary a început şcoala în fiecare zi a săptămânii, şcoala duminicală şi vizitele săptămânale la ferma doamnei Evans pentru a studia Biblia. Pe lângă toate acestea, pe umerii ei apăsa povara muncii de acasă şi uneori treceau săptămâni în şir fără ca sărmana copilă să poată câştiga un penny pentru cumpărarea comorii ei sacre.

De asemenea, uneori ajungea acasă târziu, sâmbăta seara şi, din când în când, Molly îşi făcea griji, fiindcă Mary se întorcea acasă pe nişte scurtături, peste dealuri, pe cărări care, dacă în timpul zilei erau destul de sigure, după căderea nopţii deveneau periculoase; şi în aceste seri lungi de iarnă, lumina zilei dispărea foarte devreme.

Într-una din aceste seri, Molly şi Jacob Jones aşteptau plini de nelinişte întoarcerea fiicei lor. Ceasul bătrân de perete

sunase deja ora opt – fetiţa nu ajunsese niciodată atât de târziu acasă.

„Copila noastră trebuia să fie deja acasă, Jacob”, spuse Molly, frângând tăcerea tulburată numai de zgomotul războiului de ţesut. „S-a întunecat de-a binelea şi nu-i nici lună în seara aceasta. Drumul este foarte rău, dacă vine pe scurtătură. De obicei venea mult mai degrabă şi mă tem să nu i se fi întâmplat ceva”, adăugă Molly şi se duse la fereastră ca să privească afară.

„Nu te frământa, Molly”, răspunse Jacob, oprindu-se din lucru. „Mary este plecată să facă un lucru bun, şi Cel ce-a pus dragostea de lucruri bune în inima ei, o va ocroti la plecare şi la venire, acasă şi afară.”

Jacob rostise aceste cuvinte solemn pe un ton convingător, care o încurajă pe soţia lui. În clipele următoare, paşi uşori se auziră urcând treptele dinaintea uşii. Molly sări nerăbdătoare şi deschise zăvorul de fier. În prag era Mary care intră în coliba sărăcăcioasă cu faţa radiind de bucurie, aducând parcă o dată cu ea primăvara şi bucuria. Ochii îi erau strălucitori şi ageri, obrajii îmbujoraţi din pricina alergării şi privirea plină de viaţă; venirea ei era ca o răsfrângere trandafirie a fericirii.

„Ei, copila mea, ce-ai învăţat astăzi?”, o întrebă Jacob. „Ţi-ai studiat lecţia pentru şcoala duminicală?”

„Da, tată, am învăţat-o, şi ce lecţie frumoasă a fost!”, răspunse copila.

„Dar noi am fost foarte îngrijoraţi pentru tine şi ne temeam că ţi s-a întâmplat ceva.”

„Nu trebuie să vă neliniştiţi, mamă dragă”, răspunse copila. „Dumnezeu a ştiut unde eram şi El nu lasă să mi se întâmple nici un rău. O, tată, cu cât citesc mai mult despre El, cu atât mai mult vreau să ştiu şi nu mă voi odihni până nu îmi cumpăr o Biblie care să fie a mea. Dar astăzi am adus acasă o bucăţică din Biblia de la fermă.”

„Cum adică, Mary? Cum ai putut să faci aşa ceva?”, o întrebă Molly speriată.

„În mintea mea, mamă dragă, bineînţeles”, răspunse copila; apoi adăugă în şoaptă, „şi în inimă.”

„Şi care este bucăţica aceea?”, întrebă Jacob.

„Este capitolul şapte din Evanghelia după Matei”, spuse Mary. „Lecţia noastră de duminică a fost de la primul verset până la al doisprezecelea, dar a fost atât de uşor şi frumos, încât am continuat şi am învăţat tot capitolul pe de rost. Când am terminat, domnul Evans a venit şi m-a întrebat dacă am înţeles tot; i-am spus că în unele locuri sunt lucruri care nu-mi sunt clare, iar el a fost atât de bun şi mi le-a explicat. Dacă vreţi, mamă şi tată, vă pot recita tot capitolul.”

Jacob îşi lăsă lucrul la o parte, se aşeză pe scaunul lui vechi de lângă sobă, iar Molly începu să croşeteze, în timp ce Mary, aşezată pe un scăunel la picioarele tatălui, începu să recite, de la primul verset, tot capitolul de douăzeci şi nouă de versete, fără nici o greşeală, fără nici un moment de ezitare şi pe un ton care demonstra că a înţeles şi iubea adevărurile atât de adânci ale textului.

„Ascultă-mă, nevastă”, spuse Jacob în noaptea aceea, după ce Mary plecase la culcare, „copila aceasta va face o lucrare pentru Domnul în viaţa ei. Nu vezi cum El Însuşi o conduce şi o călăuzeşte ca pe o mieluşea la păşune şi la ape de odihnă? Nu ai văzut, Molly, atunci când a recitat versetul «cereţi, şi veţi primi», cum îi străluceau ochii şi obrajii? Am simţit că în clipa aceea se gândea la Biblia pe care o doreşte atât de mult şi pentru care se roagă de atâta timp. Nu mă îndoiesc că se roagă chiar şi atunci când noi nu o vedem, dar cred din toată inima că Dumnezeu nu va rămâne surd la cererile ei şi cred că va veni şi ziua când bucuria ei va fi deplină. Sunt sigur de asta, da, Molly, copila noastră va avea într-o zi o Biblie!”

CAPITOLUL V

CREDINCIOŞIE ÎN LUCRURILE MICI

De când Tu m-ai învrednicit
Şi-n dar talantul am primit
Te laud şi Îţi cânt neîncetat
Căci Tu, doar Tu m-ai binecuvântat.
Eu Îţi promit că niciodată
Nu-l voi ascunde sub pământ
Ci ajută-mă să-l folosesc lucrând
Din unul să-Ţi aduc în schimb
– chiar zece.

FIORII nelămuriţi care treceau prin inima copilei aveau scopul de a-i modela caracterul, iar anii de şcoală confirmau statornicia de neclintit şi insistenţa ei în a-şi atinge scopul. Voinţa de fier, zelul acela nemăsurat, precum şi gingăşia şi natura ei iubitoare o făceau plăcută şi îndrăgită de toţi din jurul ei.

O influenţă puternică a avut-o asupra ei şi învăţătorul, John Ellis, mutat mai târziu la o altă şcoală din Barmouth. Era un om capabil şi conştiincios, care se dedica trup şi suflet meseriei lui pe care o făcea mai mult din dragoste decât din obligaţie sau pentru nişte bănuţi. John Ellis s-a implicat personal în educarea acestei copile, lucrând mult la creşterea ei spirituală şi intelectuală, pentru că observase încă de la început ceva aparte în făptura ei – poate ascuţimea minţii sau dragostea ei de-a învăţa.

Dar când anii au trecut, a venit timpul ca John Ellis să-şi schimbe locul şi în locul lui a venit Lewis Williams, un om care, dintr-o poziţie foarte joasă şi dintr-o ignoranţă absolută, s-a ridicat la un nivel de considerabilă influenţă şi

popularitate; de la o viaţă josnică şi fără sens, a devenit un om temător de Dumnezeu şi un creştin nobil.

Era mic de statură şi, în ceea ce priveşte inteligenţa şi talentele lui, se pare că nu avea nimic deosebit. Însă ceea ce îi lipsea din înzestrările intelectuale a fost completat prin voinţa lui de fier şi printr-o perseverenţă rar întâlnită.

S-a născut în Pennal, în anul 1774, din părinţi săraci, despre care nu se cunoaşte nimic. Ca şi alţi băieţi din acel timp şi din acel ţinut, era sălbatic şi neîmblânzit, călca legile lui Dumnezeu, nu respecta pe nimeni şi făcea numai ce-i plăcea. Dar când era de vreo optsprezece ani, s-a întâmplat să fie într-o adunare creştină, unde un anume pastor, Jones din Mathafarn, a citit şi a explicat capitolul cinci al Epistolei către Romani.

Cuvântul lui Dumnezeu a străpuns inima tânărului Lewis Williams într-un mod zguduitor şi tainic, făcându-l conştient de viaţa lui lipsită de sens şi de păcatul care-i fura dreptul la moştenirea veşniciei. Din ziua aceea, în viaţa lui s-a produs o schimbare ce a continuat să sporească tot mai mult până când nimeni nu se mai îndoia că el devenise un creştin adevărat şi statornic.

Când a cerut să fie primit ca membru într-o mică biserică metodistă din Cwmllinian, una din întrebările care i s-au pus a fost: „Dacă Domnul Isus Christos ţi-ar cere să faci o anumită lucrare pentru El, ai face-o?" Răspunsul lui sincer a fost probabil cheia succesului de mai târziu: „O, da, orice mi-ar cere aş face imediat."

Aşa a fost începutul vieţii creştine a acestui om. Câţiva ani mai târziu, în timp ce lucra într-un loc numit Trychiad, lângă Llanegryn, a fost şocat de ignoranţa băieţilor de prin părţile acelea şi, arzând de zelul de a face ceva pentru Stăpânul său, s-a hotărât să înfiinţeze o şcoală duminicală şi o alta în serile din timpul săptămânii, prin care dorea, pe cât posibil, să-i înveţe să citească.

Acesta era un lucru de lăudat, însă nu ceva remarcabil, pentru că Lewis Williams nu primise nici el vreo educaţie. Nu mersese nici măcar o zi la şcoală în viaţa lui şi abia putea să citească corect câteva cuvinte, aşa că, pentru cei mai mulţi, ideea lui de a-i învăţa pe alţii, părea destul de ciudată.

Dar, cum vechea zicală „cine vrea poate" s-a dovedit de multe ori adevărată, ea s-a confirmat încă o dată prin experienţa lui Lewis Williams.

Datorită energiei şi curajului lui, şcoala a fost deschisă într-un timp foarte scurt, iar proaspătul învăţător a început să-i înveţe pe săraci alfabetul pe melodia „The March of the Men of Harlech".

După aproape patruzeci de ani, doctorul Moffat avea să încerce acelaşi plan de lecţii, folosind o metodă asemănătoare de lucru cu un grup de copii din Bechuana: i-a învăţat literele pe melodia „Auld Lang Syne" şi a înregistrat astfel un mare succes.

Dar Lewis Williams abia era în stare să-i instruiască pe cei mai neînvăţaţi. Când a încercat să-i înveţe pe băieţii mai mari, s-a confruntat cu nişte obstacole care, pentru cineva cu o voinţă mai slabă şi cu un curaj mai mic decât el, ar fi fost de netrecut. Poate va părea ciudat, dar, deşi era învăţător, tânărul Lewis Williams nu ştia să citească prea bine sau cel puţin nu putea să citească corect şi fluent.

Dându-şi seama cu durere de deficienţele lui, înainte de a-şi începe lecţiile de la şcoala duminicală, obişnuia să o viziteze pe o femeie bună cu numele Betty Evans, care ştia să citească foarte bine. Sub călăuzirea ei, îşi pregătea lecţiile pentru ziua aceea sau pentru ziua următoare. Alteori, invita elevi de la un liceu din apropiere pentru a-l ajuta la lecţii. Cu atenţia lui obişnuită şi cu perseverenţă, făcea în aşa fel ca citirea şi discuţia cu studenţii să cuprindă şi lecţia pe care trebuia să o predea în ziua următoare. Asculta cu atenţie mai ales când era vorba de anumite chestiuni gramaticale cu care el nu era familiarizat şi nici unul din aceşti studenţi n-a bănuit

câtuşi de puţin că învăţătorul care-i invitase, care vorbea atât de discret şi asculta atât de atent, era el însuşi studentul lor şi depindea de ei pentru construcţia corectă a frazelor sau pentru pronunţarea cursivă a cuvintelor. Acestea făceau parte din planul lecţiei pe care trebuia să o predea în ziua următoare sau peste o săptămână.

Lecţiile începeau întotdeauna cu rugăciune şi, deoarece învăţătorul avea un grup de băieţi obraznici şi neascultători, a inventat o metodă interesantă pentru a le atrage atenţia în timpul rugăciunii. Obişnuit cu exerciţiile militare din experienţele lui din tinereţe, îi punea pe băieţi să execute o serie din ele, iar când ajungea la „Pe loc repaus!", sau „Atenţie!", începea imediat, dar simplu, să se roage cu glas tare.

În timp ce Lewis Williams muncea din greu la Llanegryn, încercând să câştige suflete pentru Mântuitorul lui şi să instruiască tineri pentru a-I sluji, s-a întâmplat ca domnul Charles din Bala, intenţionând să participe la o şedinţă şcolară în Abergynolwyn, să sosească la Bryncrug cu o seară înainte şi să rămână peste noapte acasă la John Jones, învăţătorul din locul acela.

În timpul conversaţiei cu gazda lui, domnul Charles l-a întrebat dacă nu cunoaşte o persoană potrivită care să poată să ia în primire o şcoală recent construită, aflată în apropiere. John Jones răspunse că a auzit de un tânăr de la Llanegryn, care învăţa copiii în timpul săptămânii şi duminica. „Dar", adăugă învăţătorul, „după cum am auzit de la alţii, el însuşi nu ştie să citească prea bine, aşa că nu înţeleg cum poate să-i înveţe pe alţii."

„Imposibil!", exclamă domnul Charles. „Cum poate cineva să înveţe pe altul ceea ce el însuşi nu ştie?"

„Totuşi, cei care mi-au povestit au spus că se descurcă."

Domnul Charles şi-a exprimat pe dată dorinţa de a-l întâlni pe acest învăţător misterios şi a doua zi, chemat de

John Jones, tânărul nostru învăţător s-a prezentat. Îmbrăcămintea lui rustică şi simplitatea manierelor nu-l făceau să arate deloc ca un pedagog, orice s-ar fi spus despre el.

Domnul Charles începu să-i vorbească în felul lui plăcut şi natural, care le inspira încredere tuturor ascultătorilor săi:

„Dragă tinere, am auzit că predai la o şcoală din Llanegryn, duminica şi în timpul săptămânii, unde înveţi pe copii să citească. Ai mulţi elevi?"

„Da, domnule, mult mai mulţi decât sunt în stare să învăţ", răspunse Lewis Williams.

„Şi aceştia învaţă câte ceva de la dumneata?", întrebă domnul Charles plin de bunătate, dar cu un zâmbet puţin ironic.

„Cred că unii dintre ei învaţă, domnule", răspunse modest tânărul învăţător, recunoscând-şi sincer propria ignoranţă – lucru care se vedea clar în glasul şi manierele lui.

„Înţelegi puţină engleză?", îl întrebă domnul Charles.

„Numai două sau trei cuvinte, domnule, pe care le-am prins în timp ce eram în armată."

„Dar citeşti Welsh fluent?"

„Nu, domnule, pot să citesc doar foarte puţin, dar mă străduiesc să învăţ."

„Ai fost vreodată la şcoală înainte de a fi învăţător?", întrebă domnul Charles, interesat tot mai mult în tânărul ce stătea smerit înaintea lui.

„Nu, domnule. N-am fost la şcoală nici o zi în viaţa mea."

„Şi nici părinţii nu te-au învăţat să citeşti când erai acasă?"

„Nu, domnule, părinţii mei nu ştiau să citească nici măcar un cuvânt."

Domnul Charles îşi deschise Biblia la primul capitol al Epistolei către Evrei şi îi ceru să citească primele versete.

Încet, cu ezitare şi cu câteva greşeli, tânărul începu să citească şi ajunse cu greutate la sfârşitul primului verset.

„Ajunge, tinere”, spuse domnul Charles. „Modul cum reuşeşti să-i înveţi pe alţii, asta mă depăşeşte. Spune-mi acum ce plan foloseşti ca să-i înveţi pe copii.”

Bietul învăţător se văzu astfel nevoit să-i descrie cu amănunţime domnului Charles metodele lui personale de predare la care recurgea pentru a dobândi şi pentru a da învăţătură elevilor lui; îi vorbi şi despre abecedarul muzical, un mod captivant şi rapid de însuşire a materiei, despre indispensabilele lecţii primite de la binevoitoarea Betty Evans şi de la băieţii de liceu. Nu se feri însă să-i vorbească şi despre felul în care încerca să-i stăpânească pe cei mai obraznici dintre elevii săi.

În timp ce Lewis Williams continua cu mărturisirile sale, domnul Charles, cu un discernământ care părea să fie una din caracteristicile sale personale, văzu dincolo de stângăcia şi neîndemânarea povestitorului său forţa reală de caracter şi perseverenţa lui unică. A înţeles că acest urmaş umil al Mântuitorului se străduia din răsputeri să-şi folosească talantul în slujba Stăpânului şi că avea nevoie de ajutor pentru a se instrui. Prin urmare, i-a recomandat să intre pentru o perioadă sub îndrumarea lui John Jones, ca să poată fi un învăţător mai eficient.

În următoarele trei luni, Lewis Williams a urmat sfatul domnului Charles; aceasta a fost singura şcoală de care a avut el parte în viaţă. Apoi, fiecare ceas pe care-l avea la îndemână era dedicat studiului, pentru a putea primi mai apoi un post de învăţător sub conducerea şi controlul domnului Charles. Pentru a se perfecţiona în citire, a început să-i viziteze pe pastorii de la bisericile din apropiere, de la care a învăţat să citească şi să interpreteze textele din Sfintele Scripturi. Dorinţa lui a fost în sfârşit împlinită, fiindcă în anul 1799 – la vârsta de douăzeci şi cinci de ani – a fost angajat de domnul Charles ca învăţător plătit în una din şcolile lui. Un an mai

târziu, a fost mutat la Abergynolwyn, unde, printre elevii săi se afla şi micuţa noastră eroină, Mary Jones.

Mai târziu, Lewis a ajuns să fondeze multe şcoli noi şi chiar să devină un predicator, atât de mare a fost zelul său în serviciul Marelui Învăţător şi atât de mare a fost dorinţa lui ca toţi să cunoască adevărul.

A murit la vârsta de optzeci şi opt de ani, urmat de faptele lui şi de recunoştinţa sinceră a celor care au beneficiat de pe urma strădaniei lui.

Când Lewis Williams a venit ca învăţător la Abergynolwyn, Mary Jones avea aproape şaisprezece ani. Era o fată sănătoasă şi activă, plină de viaţă şi energie, harnică şi perseverentă. Nu şovăise nici o clipă în împlinirea scopului ei de a-şi cumpăra cândva o Biblie. Timp de şase ani lungi şi grei a strâns fiecare bănuţ, sacrificându-şi orice plăcere tinerească pe care sărăcia ei, în mod normal, ar fi făcut-o mai atractivă pentru inima ei de copil. Şi-a continuat vizitele la fermă, studiindu-şi lecţiile biblice pentru şcoală, iar dorinţa de a intra în posesia Cărţii Sfinte s-a aprins tot mai mult în sufletul ei.

„Ce bucurie va fi", se gândea ea mereu, „să pot să citesc câte un text în fiecare zi şi să-l memorez. Atunci inima şi mintea mea vor fi pline de adevăruri nemuritoare. Dar va veni timpul", se încuraja ea, „când voi avea Biblia mea. Da, deşi am aşteptat atât de mult, îmi voi vedea dorinţa împlinită." Apoi, îngenunchind lângă patul ei, se ruga cu glas tare: „Doamne, adu timpul acela mai repede!"

Mary era mândria şi fericirea părinţilor ei, fiindu-le tot mai folositoare. Era mâna dreaptă a mamei sale, iar tatăl ei, privind în ochii ei limpezi, inteligenţi şi oneşti şi ascultând-o recitând textele biblice sau lecţiile de la şcoală, îi mulţumea lui Dumnezeu în inima lui pentru copila sa bravă şi temătoare de Dumnezeu şi se ruga ca ea să devină o binecuvântare pentru toţi cei ce o vor cunoaşte.

CAPITOLUL VI

PE DRUM

O inimă curată, neclintită,
Stăruitoare-n ce-i dumnezeiesc,
În lucrul ei mereu neobosită,
Iată plăcerea Tatălui ceresc.

Să-ţi schimbi viaţa în neprihănire
Acesta este-un ţel adevărat
Pustia într-o oază de iubire
Şi colbul de pe drum, aur curat.

O, mamă! O, tată! Închipuiţi-vă! Doamna Evans mi-a plătit pentru lucrul pentru care i l-am făcut şi mi-a dat mai mult decât mă aşteptam, iar acum am calculat că am destul pentru a cumpăra o Biblie. Sunt atât de fericită!"

Bucuria negrăită de pe chipul fetei îl făcu pe Jacob să-şi oprească războiul de ţesut şi, ridicându-se, îi întinse braţele ca un tată iubitor ce era. Mary, care nici măcar nu-şi scosese haina de pe dânsa de când venise de la fermă, nu contenea să le împărtăşească vestea minunată.

„Este adevărat, Mary? După şase ani de economii? Dumnezeu să fie lăudat, copila mea, fiindcă ţi-a pus această dorinţă în inimă şi apoi ţi-a dat răbdare să aştepţi şi să munceşti pentru a obţine comoara inimii tale. El să te binecuvânteze, Mary", spuse el, aşezându-şi solemn o mână pe capul fiicei sale, adăugând apoi ca pentru sine: „Şi te va binecuvânta."

„Dar spune-mi, tată dragă", spuse Mary după o mică pauză, „de unde aş putea să o cumpăr acum? Nu sunt Biblii nici aici, nici la Abergynolwyn."

„N-aş putea să-ţi spun, Mary, dar pastorul nostru, William Huw trebuie să ştie”, răspunse Jacob. „Du-te la el mâine şi întreabă-l.”

Urmând sfatul tatălui ei, Mary porni a doua zi spre Llechwedd, la William Huw. Când i-a pus întrebarea atât de importantă pentru ea, acesta i-a răspuns că nu se putea obţine nici o copie (nici măcar a versiunii galeze, publicată cu un an înainte) decât de la domnul Charles din Bala şi şi-a mărturisit teama că toate Bibliile primite de domnul Charles din Londra erau deja vândute sau promise cu luni în urmă.

Distanţa lungă – de peste douăzeci şi cinci de mile – drumul necunoscut, predicatorul cu faimă, dar necunoscut de ea, toate acestea o înspăimântau, dar nu puteau s-o abată de la ţintă.

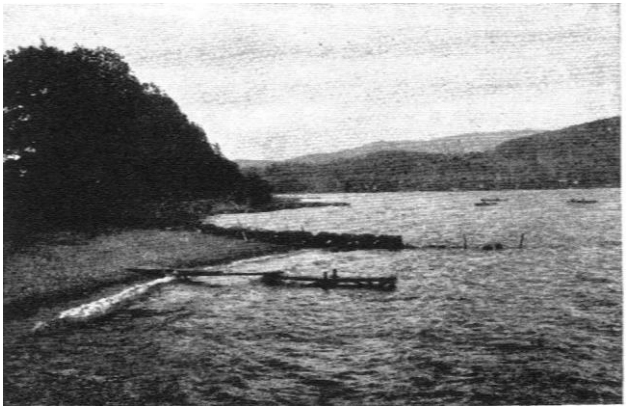

Lacul Bala

Chiar Jacob şi Molly, care la început, din cauza distanţei, au descurajat-o de a merge la Bala, acum nu i se mai opuneau, „fiindcă”, îi spunea Jacob soţiei sale, „dacă aceasta este mâna Domnului şi El ne ascultă rugăciunile călăuzind copila în felul acesta, să nu ne trezim că ne împotrivim Lui.”

Mary nu avu cuvinte suficiente pentru a le mulţumi părinţilor ei pentru că erau atât de înţelegători. Cât de uşor

obţinuse permisiunea de a pleca în călătorie! Copila le era recunoscătoare, fiindcă Molly şi Jacob erau cu adevărat oameni temători de Dumnezeu. Trebăluind prin curte, Mary îşi văzu vecina trecând pe drum. Se apropie cu sfială de gard, salutând-o cu o uşoară înclinare a capului în semn de respect. Din vorbă-n vorbă, copila începu să-i povestească despre călătoria în care se aventurase. Cu un glas cald şi rugător îşi întrebă vecina dacă nu i-ar putea împrumuta pentru un timp scurt o traistă în care să-şi aducă preţioasa comoară.

Vecina, recunoscătoare pentru bunătatea cu care Mary se purtase întotdeauna cu ea şi cu copii ei, şi bucuroasă pentru ocazia de a-şi arăta recunoştinţa, îi aduse de îndată trăistuţa şi, punându-i-o în mână, îi ură din toată inima:

„Drum bun, copila mea şi să te întorci cu bine!”

A doua zi, dis de dimineaţă, Mary se trezi o dată cu răsăritul soarelui, se spălă şi se îmbrăcă cu o bucurie mai mare decât de obicei, fiindcă aceasta nu era o zi ca oricare alta – era ziua pe care o aşteptase de şase ani şi care trebuia, se gândea ea, să o facă cea mai fericită fată din lume sau să o întristeze şi să o dezamăgească mai mult decât orice durere posibilă. Era o dimineaţă de primăvară a anului 1800.

Îşi puse prima ei pereche de papuci – mult prea scumpi pentru a-i purta într-o călătorie de douăzeci şi cinci de mile – în traistă, cu intenţia de a-i încălţa în momentul când va ajunge în oraş.

Deşi abia se crăpase de ziuă şi lumina era încă ceţoasă şi neclară, Molly şi Jacob se sculaseră şi ei, dornici să-şi însoţească copila la plecare. Molly îi pregăti fetei micul dejun: o cană cu lapte proaspăt şi fierbinte şi o bucată de pâine. Înălţară o rugăciune spre Dumnezeu, cerând ocrotirea copilei în timpul călătoriei. Acest lucru a întărit-o şi a mângâiat-o pe Mary care, sărutându-şi părinţii, plecă la drum, într-o zi care i-a rămas în amintire până în ultimul ceas al vieţii ei lungi şi folositoare.

O porni spre ţintă cu paşi siguri, unul după altul, când pe marginea drumului, când trecând cu picioarele desculţe prin iarba înrourată. Nu era grăbită, dar nici timp de pierdut nu avea. Mergea cu capul sus, cu obrajii trandafirii şi îmbujoraţi şi cu ochii strălucind de o negrăită bucurie. Nu se uita în jurul ei şi nu mai vedea pe nimeni; se credea singură în univers, iar pământul părea prea mic pentru a cuprinde visul ei aproape împlinit. Zglobie şi veselă, simţea că este cea mai fericită fată din lume. Vântul uşor de primăvară o îmbăta cu miresmele câmpiei şi totul în dimineaţa aceea i se părea mai frumos şi mai plăcut. Muntele părea că străjuieşte întregul ţinut, ocrotind-o şi pe ea. Chiar şi soarele, înălţându-se încet de la orizont, parcă îi zâmbea. Ciocârliile umpleau văzduhul de un cântec care se amesteca cu rugăciunea ei de mulţumire înălţată spre Dumnezeu. Iepuraşii pândeau de după tufişuri, iar o veveriţă, în timp ce sărea din creangă în creangă, se opri să o privească, de parcă i-ar fi spus:

„Bună dimineaţa, Mary, Domnul să te binecuvânteze!” Şi inima fetei se unea cu veselia naturii, corzile ei vibrând pline de mulţumire pentru trecut şi de speranţă pentru viitor.

Deşi mai avea mult drum de parcurs, gândurile ei se odihneau acum, ajunse în Bala, la omul care, în ochii ei, trebuia să fie cea mai importantă persoană din tot ţinutul.

Lăsând deoparte părerile şi felul în care Mary şi-l închipuia pe acest om, Thomas Charles din Bala era cu adevărat o persoană de renume, recunoscut ca unul dintre oamenii cu cea mai mare influenţă din Ţara Galilor. Şi pe bună dreptate. Fusese principalul om în organizarea şi realizarea lucrărilor de salvare a sufletelor din locurile unde odinioară domniseră întunecimea şi ignoranţa. Unii îl numeau chiar „apostolul din Bala”.

Era la vârsta de aproape cincizeci de ani, iar ultimii douăzeci de ani şi-i petrecuse colindând părţile cele mai periculoase şi mai sălbatice ale Ţării Galilor, predicând

Cuvântul Vieţii, întemeind şcoli şi folosindu-şi talentele numai în serviciul Stăpânului său.

Se predase Lui la vârsta de optsprezece ani, iar primul lucru pe care l-a făcut pentru Domnul a fost în casa lui. El a înţeles că prosperitatea unei lucrări se datorează în cea mai mare parte familiei. Astfel, pe altarul familiei erau aduse zilnic mulţumiri şi rugăciuni şi în jurul lui se adunau toţi – părinţi şi copii. Bărbatul acesta a avut un impact puternic asupra celor dragi ai săi numai prin gingăşia purtării lui.

Educaţia lui a început la Camarthen şi a continuat la Oxford. John Newton a fost unul din cei care l-a influenţat mult în timpul studenţiei şi Charles şi-a petrecut chiar o vacanţă întreagă în casa acestui om minunat.

Thomas Charles a devenit un lucrător ordinat în biserica Anglicană, dar din pricina stilului său direct şi a credincioşiei lui, mulţi din biserica lui au fost ofensaţi şi nu l-au primit, aşa că s-a retras din rândurile bisericii Anglicane, alăturându-se mişcării Metodiste din Ţara Galilor. Cea mai mare parte a vieţii sale a dedicat-o înfiinţării şi ajutorării şcolilor duminicale, mai ales a celor cu program zilnic. Activitatea lui s-a desfăşurat mai cu seamă în Ţara Galilor, dar şi în alte regiuni. Organizarea şcolilor, selectarea şi plătirea învăţătorilor, vizitele periodice precum şi supravegherea predării din diferite şcoli făceau viaţa domnului Charles extrem de agitată, dar în acelaşi timp şi palpitantă, pentru că rezultatele şi confirmarea că nimic nu era în zadar nu întârziau să apară chiar pe parcursul orelor şi nopţilor nesfârşite de muncă şi nesomn. Oriunde mergea, ducea vestea bună a mântuirii, pe care o dovedea cu însăşi viaţa lui, cheltuind tot ce avea şi chiar pe sine însuşi în serviciul lui Christos.

Ignoranţa şi imoralitatea au fost înlocuite cu dorinţa de a cunoaştere şi de sfinţenie. Pământul care fusese pustiu, gol şi stâncos, a devenit un strat de flori înmiresmate şi de roade plăcute.

Pe la mijlocul drumului, Mary se opri să se odihnească şi să mănânce din merindele pe care mama ei i le pusese pentru drum. Nu departe de cărare, pe pajiştea înverzită, la umbra unui copac ce o proteja de arşiţa soarelui, îşi răcori picioarele prăfuite în iarba moale şi umedă ce se întindea până într-o vale unde un pârâiaş clipocea neobosit spre mare. Coborî şi bău apă, îşi spălă faţa, mâinile şi picioarele şi, împrospătată de o jumătate de ceas de odihnă, sări în picioare, îşi aruncă desaga pe umăr şi îşi continuă drumul.

Restul călătoriei, de-a lungul unui drum plin de praf şi în bătaia soarelui, fu destul de obositoare, dar copila a păşit înainte răbdătoare, deşi picioarele îi erau bătătorite şi pe alocurea îi sângerau, iar capul începuse să o doară din cauza căldurii şi a oboselii.

Trecând printr-un sat, o ţărancă i-a dat să bea o cană de lapte proaspăt, şi fiica unui fermier, care îşi mânca cina pe prispă, i-a oferit o jumătate din porţia ei de mâncare.

Ajungând la Bala, urmă instrucţiunile pe care le primise de la pastorul William Huw şi se duse acasă la David Edwards, un predicator metodist din locul acela. Acesta o primi cu multă bunătate, întrebând-o care era motivul călătoriei ei atât de lungi, apoi îi spuse că, din cauză că domnul Charles se trezea întotdeauna cu noaptea-n cap, acum era prea târziu pentru a-l vizita.

„Dar”, adăugă bătrânul văzând dezamăgirea copilei, „poţi dormi aici în noaptea aceasta şi dimineaţă, când voi vedea lumina prin fereastra camerei mele de studiu, vom merge la domnul Charles, unde-ţi vei împlini dorinţa, şi vei putea să ajungi înapoi acasă înaintea nopţii.”

Cu multe mulţumiri, Mary acceptă ospitalitatea bătrânului, iar după o cină simplă, acesta îi arătă o încăpere mică, unde putea să se odihnească.

Acolo, după ce repetă un capitol din Biblie şi înălţă o rugăciune stăruitoare spre Dumnezeu, se întinse pe patul din scânduri, odihnindu-şi trupul şi mintea deopotrivă, cu credinţa

că lunga ei călătorie nu era în zadar şi că Cel care o călăuzise până aici îi va împlini dorinţa cea mai arzătoare din viaţa ei.

Zorile se întunecau şi noaptea se lăsa alene peste locuinţa umilă a bătrânului predicator. Undeva, un câine lătra prelung, sfâşiind liniştea locurilor. Dar pentru Mary, ostenită de drumul obositor şi lung, nu mai exista decât odihna binecuvântată a somnului dulce. Deasupra căpătâiului ei veghea mereu Acela care avea să o poarte întreaga viaţă pe braţele Lui puternice.

CAPITOLUL VII

BIRUINŢA LACRIMILOR

Aşa cum apele amare din Mara au fost îndulcite
Aşa sunt lacrimile noastre de durere cu bucuria contopite
De Domnul nostru, nemărginitul Rege,
Ce ştie orice rană-nsângerată să o lege.

BALA este şi astăzi un orăşel liniştit situat la capătul lacului Bala, în partea de nord a unei văi largi şi cultivate. Cu două sute de ani în urmă era şi mai liniştit, iar priveliştea era şi mai frumoasă. Este un ţinut mai degrabă deluros decât muntos, dar bine udat şi împădurit. Orăşelul este o staţiune favorită pentru cei ce iubesc vânatul şi pescuitul, un loc frumos şi vesel, chiar dacă lipsit de grandoarea impunătoare şi de celelalte frumuseţi naturale din nordul Ţării Galilor.

Astfel arăta, prin urmare, pământul pe care picioarele desculţe şi umflate de atâta mers şi neodihnă călcaseră cu o seară înainte. Tot aici se afla şi locuinţa lui Thomas Charles din Bala unde-şi petrecuse el cea mai mare parte a vieţii sale neostenite.

Copila dormea adânc, când o rază de soare şi glasul bătrânului predicator îi tulburară liniştea şi somnul. Zorile abia se albeau.

„Trezeşte-te, Mary, copila mea! Domnul Charles se trezeşte foarte devreme şi în curând îşi va începe munca zilei. Se crapă de ziuă; trezeşte-te, dragă!”

Copila se trezi, se ridică într-un cot, puţin buimacă şi începu să-şi frece vârtos ochii. Lumina scălda încăperea şi visele ei începură să se însufleţească iar. Se ridică în grabă şi chipul i se însenină. Aceasta era ziua mult aşteptată de care

avea să-şi amintească mereu cu bucurie sau cu tristeţe – aceasta depindea de rezultatul muncii ei.

Inima îi bătea mai repede şi mai tare în timp ce se îmbrăca, dar emoţiile ei puternice se liniştiră în minutul următor când îngenunche la marginea patului, recitând Psalmul 23 şi încredinţându-se în mâna lui Dumnezeu. Cuvintele dulci ale cântăreţului împărătesc fură primele care i-au venit în minte, iar acum, în timp ce murmura: „Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic", simţea că era cu adevărat dusă pe braţele Marelui şi Iubitorului Păstor.

Bala – lacul şi oraşul

Câteva minute mai târziu, însoţită de bătrânul David Edwards, ajunse înaintea casei domnului Charles.

„Lumina este aprinsă în camera lui de studii", spuse bătrânul. „Apostolul nostru este deja la lucru. Nu sunt mulţi ca el, Mary, mereu muncind în slujba Stăpânului. Cum ar fi oare lumea aceasta dacă toţi oamenii ar fi ca el?"

Mary nu-i răspunse, dar dădu uşor din cap în vreme ce asculta cu încordare fiecare bătaie din uşă. Înăuntru se auziră nişte paşi pe duşumeaua din lemn şi în clipa următoare uşa se deschise, iar domnul Charles apăru înaintea lor.

„Bună dimineaţa, prietene Edwards! Ce te aduce la mine atât de devreme? Poftește înăuntru, te rog!", rosti el cu

glasul blajin pe care mulţi îl cunoşteau şi-l apreciau. Apoi, în timp ce David Edwards intră, domnul Charles observă copila în spatele lui. Era timidă şi aproape tremura de emoţie, dar după câteva cuvinte explicative ale bătrânului predicator, Mary fu invitată şi ea.

„Acum, copila mea”, spuse domnul Charles, „nu te teme, şi spune-mi cum te cheamă, cine eşti, unde locuieşti şi cu ce te pot ajuta.”

Mary se simţi astfel încurajată şi îi răspunse la toate întrebările, cu glasul – la început încet şi tremurând – dar tot mai sigur şi hotărât pe măsură ce vorbea. Îi povesti despre părinţii ei şi despre casa lor, despre marea dorinţă a inimii ei de a avea o Biblie a ei şi despre anii lungi şi mulţi în care şi-a strâns tot câştigul pentru a cumpăra această comoară.

Apoi domnul Charles o examină ca să vadă cât de bine cunoştea Scripturile şi rămase încântat de răspunsurile ei, care dovedeau cât de profund studiase Cuvântul Vieţii pe care-l iubea atât de mult.

Casa unde a locuit Thomas Charles, Bala

„Dar spune-mi, copila mea”, spuse el, „cum ai reuşit să cunoşti Cuvântul lui Dumnezeu atât de bine, dacă n-ai avut o Biblie?”

Mary îi istorisi despre vizitele la fermă şi cum, prin bunătatea fermierului şi a soţiei sale, a putut să-şi studieze lecţiile de şcoală duminicală şi să înveţe nenumărate pasaje pe de rost. În timp ce îi răspundea umilă la întrebări, domnul Charles îşi dădu seama, cât de bravă, de răbdătoare, de perseverentă şi de credincioasă a fost copila în timpul acestor şase ani de aşteptare. Gândindu-se la toate acestea şi la distanţa pe care o parcursese pe jos pentru a intra în posesia comorii dorite, faţa i se întunecă deodată şi, întorcându-se spre bătrânul Edwards, spuse trist.

„Sunt cu adevărat îndurerat de faptul că această copilă a venit de la Llanfihangel până aici să cumpere o Biblie, iar eu nu pot să-i ofer una. Bibliile în galeză pe care le-am primit anul trecut din Londra s-au vândut toate de mult, cu excepţia câtorva pe care le-am păstrat pentru nişte prieteni pe care nu-i pot dezamăgi. Din nefericire, societatea care până acum a aprovizionat Ţara Galilor cu Biblii, a încetat să le mai tipărească şi nu ştiu cum vom rezolva această mare problemă a ţării noastre.”

Până în clipa aceea, Mary privise ţintă faţa domnului Charles, cu ochii ei mari plini de speranţă şi încredere, dar, văzându-i faţa întristată şi auzind cuvintele lui, înţelese situaţia şi căzu ca leşinată pe un scaun din spatele ei. Acoperindu-şi faţa cu mâinile, începu să plângă cu o durere pe care puţine fete de vârsta ei au cunoscut-o.

Se gândea că totul se sfârşise şi că visul ei, rugăciunile, dorul, aşteptarea, munca grea şi economiile celor şase ani de zile, drumul lung până aici – toate fuseseră în zadar! Şi pentru o minte atât de plină de texte biblice ca a ei, limbajul psalmistului părea o izbucnire naturală pentru o durere atât de adâncă:

„A uitat Dumnezeu să aibă milă? Şi-a tras El, în mânia Lui, îndurarea?" (Psalmi LXXVII:9) Copila oftă dureros şi rămase o clipă tăcută. Înţepenise pe scaun şi parcă nu ar mai fi voit să se ridice vreodată de acolo. Capul îi căzu parcă fără voie pe piept şi, cu mâinile ei arse de soare şi înăsprite de muncă, încercă să-şi acopere ochii, ascunzându-şi astfel lacrimile, dar totul era în zadar; şiroaie fierbinţi îi curgeau pe obrajii palizi, ca de om bolnav.

În încăpere se făcu o linişte întreruptă numai de suspinele copilei, dar acestea băteau ca nişte ciocane în inima domnului Charles.

Acesta se ridică de la masa lui de lucru şi, apropiindu-se de fată, începu să-i mângâie cu gingăşie capul plecat. Apoi, cu glasul încordat şi tulbure, care trăda milă şi totodată neputinţă, îi spuse:

„Scumpă copilă, văd că trebuie să-ţi dau o Biblie; e greu să iau una din cele promise altora, dar îmi este imposibil, absolut imposibil, să te refuz."

Mary înmărmurise. Nu ştia ce să creadă; se întreba dacă e adevărat sau dacă totul nu era decât o iluzie. Ar fi vrut să plângă, să râdă, dar în confuzia de trăiri care urmă acestor cuvinte, copila nu mai putea scoate nici măcar un cuvânt prin care să-şi arate preţuirea faţă de binefăcătorul ei. Îşi ridică doar faţa încă plină de lacrimi, dar ochii începuseră să i se umple, ca cerul la revărsarea zorilor, de razele orbitoare ale bucuriei. Domnul Charles şi bătrânul predicator Edwards păreau să fie şi ei la fel de mişcaţi şi nu puteau vorbi pentru că ochii li se umpluseră de lacrimi, iar glasul le tremura de emoţie.

Domnul Charles se întoarse o clipă înspre un dulăpior din spatele lui şi, deschizându-l, scoase din el o Biblie.

Apoi, aşezându-şi iarăşi o mână pe capul copilei, îi înmână Biblia şi, privind în ochii stăruitori şi strălucitori ce se ridicaseră spre el, rosti:

„Dacă tu, copila mea, eşti fericită că primeşti această Biblie, cu atât mai fericit sunt eu că pot să ţi-o ofer. Citeşte-o cu atenţie, studiaz-o perseverent, preţuieşte-o, strânge-i comorile sacre în inima ta şi ascultă-i învăţăturile.

«Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi şi noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale, şi atunci vei lucra cu înţelepciune.» (Iosua I:8)"

Nici un cuvânt n-ar şti să zugrăvească înfăţişarea fetei, în acelaşi timp neîncrezătoare, încântată şi recunoscătoare. Fără să scoată o vorbă, strânse cu putere la piept Cartea Sfântă după care tânjise atât şi rămase nemişcată, într-o atitudine de extaz. Doar lacrimi de fericire îi mai licăreau în ochi. Charles îşi întoarse privirea spre bătrânul predicator şi i se adresă în şoaptă ca şi când ar fi vrut să-i spună un lucru tăinuit.

„Oare nu-i această privelişte destul să poată topi o inimă de piatră? O copilă, atât de tânără, atât de săracă, atât de inteligentă, atât de cunoscătoare a Scripturilor, să strângă câştigul muncii ei timp de şase ani de zile, să vină desculţă din Llandfihangel până la Bala, peste cincizeci de mile dus-întors, pentru a cumpăra o Biblie! De astăzi înainte nu voi mai putea avea o clipă de linişte până când nu voi reuşi să împlinesc nevoia strigătoare la cer a ţării mele pentru Cuvântul scris al lui Dumnezeu."

O jumătate de ceas mai târziu, Mary Jones, după ce mâncă din sărăcăciosul mic dejun al bătrânului Edwards, porni înapoi spre casă.

Era destul de înnorat, dar ea nu observă; inima îi era plină de raze de soare. Vântul bătea tare, dar în sufletul ei era linişte şi faţa ei de copil era atât de senină, încât ţăranii simpli ce o întâlneau nu puteau să nu-i observe fericirea. Paşii ei erau mai repezi astăzi decât ieri şi ochii îi străluceau de

bucurie, în timp ce desaga ce ascundea noua şi mult dorita comoară nu mai era aruncată pe spate, ci strânsă cu ambele braţe la piept.

Soarele reuşi să străpungă norii umplând de glorie peisajul; Mary îşi continua drumul ca un soldat al lui Christos, iar inima ei, plină de mulţumire precum cântecul ciocârliei şi glasul ei, izbucnind din când în când în cântare, erau pline de recunoştinţă.

Mergea repede, fără să se gândească la lungimea drumului şi la oboseală. Era în amurg. Suliţele de foc care străpungeau cerul, aprinzând parcă crestele pietroase ale munţilor scăldaţi într-o mare de lumină orbitoare, o făceau pe Mary să-şi amintească de casa cerească pregătită de Dumnezeu pentru copiii Lui, de locaşul acela cu zidurile de iaspis, cu porţile de mărgăritare şi cu străzile de aur, care nu are nevoie nici de soare, nici de lună, pentru că acolo străluceşte Prezenţa dătătoare de Viaţă a lui Dumnezeu Însuşi.

În seara aceea, Jacob şi soţia lui îşi aşteptau fiica cu cina pregătită. Ce veşti le va aduce oare? A ajuns la Bala cu bine? A reuşit în sfârşit să-şi cumpere Biblia? Acestea erau întrebările pe care părinţii îngrijoraţi şi le puneau aşteptându-şi fiica. Dar aşteptarea lor nu a fost foarte lungă, fiindcă, odată cu lăsarea serii, pasul uşor al fetei, atât de cunoscut auzului lor, se apropie de uşa colibei. Traseră zăvorul şi Mary intră obosită, cu picioarele umflate şi pline de praf, dar cu faţa plină de fericire şi cu ochii strălucind de bucurie. Jacob, cu braţele deschise, o aşteptă şi o strânse la piept şoptind:

„Cum este copila mea?”

Mary respiră adânc înainte să răspundă şi apoi, din profunzimea unei inimi satisfăcute şi împlinite, îi spuse:

„Copila dumitale este bine!”

Observăm adesea – şi îndeosebi în cazul tinerilor – că dorinţa aceea aprinsă de a poseda un lucru este urmată de indiferenţă atunci când ţinta este atinsă şi visul împlinit.

Totuşi, nu a fost aşa şi cu Mary Jones. Biblia pentru care a muncit, a aşteptat, s-a rugat şi a plâns, i-a devenit zi de zi mai scumpă. Cuvântul lui Dumnezeu îi era preţios pe buze şi în inimă.

A învăţat pe de rost capitole în şir, iar studiul lecţiilor de şcoală duminicală a devenit desfătarea ei şi cel mai mare privilegiu.

Dacă celelalte fete nu ştiau vreodată să răspundă la întrebările profesorului, întotdeauna apelau la Mary, care era oricând gata să le dea un răspuns inteligent şi clar. Învăţase pe dinafară nu numai capitole, ci cărţi întregi ale Bibliei. Totuşi, aceasta nu a fost totul, fiindcă a citi, a învăţa şi a iubi Biblia sunt calităţi de dorit, dar nu înseamnă împlinirea cerinţelor Celui care a spus: „Dacă Mă iubiţi, păziţi poruncile Mele."

Studierea Cuvântului lui Dumnezeu nu a împiedicat-o pe Mary să-şi îndeplinească responsabilităţile cu credincioşie. Mama ei, care odinioară crezuse că dorinţa ei de a învăţa carte şi de a poseda o Biblie a ei ar putea să o facă să-şi neglijeze îndatoririle practice, a fost plăcut surprinsă să vadă că, deşi o schimbare avusese loc în viaţa fetei, a fost o schimbare în bine.

Adevărurile sfinte care au sălăşluit în inima copilei au fost ca o sămânţă căzută într-un pământ bun, ce a adus rod însutit şi, cu cât inima aceea tânără se dedica mai mult Domnului, cu atât păreau mai dulci responsabilităţile vieţii, fiindcă făcea toate lucrurile ca pentru El.

Nu după mult timp de la vizita ei la Bala, a avut plăcerea să-l vadă din nou pe prietenul de care îşi amintea mereu când citea Biblia.

S-a întâmplat ca odată, în cursul vizitelor sale frecvente la şcolile din acea regiune retrasă a Angliei, domnul Charles să vină la şcoala din Abergynolwyn în inspecţie, pentru a-i examina personal pe elevi. Această şcoală se afla în răspunderea iubitului învăţător Lewis Williams.

Printre feţele pline de curiozitate care-l priveau, ochiul lui ager observă una care îi aduse aminte de un eveniment special. Interesul deveni şi mai mare când a văzut că ea era singura care răspundea la toate întrebările dificile ale învăţătorului şi că inteligenţa ei era întrecută numai de umilinţa de copil ce o caracteriza.

Domnul Charles nu pierdu ocazia de a-i adresa câteva cuvinte frumoase. Mary şi le-a întipărit adânc în inimă şi, de-a lungul anilor, şi-a amintit de ele.

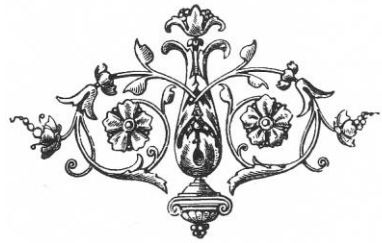

CAPITOLUL VIII

ÎNCEPEREA LUCRULUI

Ca să atingem adâncimea consacrării
De aici-nainte trebuie să ducem
Vestea cea bună a salvării
Oriunde, neîncetat s-o-mprăştiem
Pe orice ţărm şi mal întunecat
'Nainte de a Domnului venire
Să fie izbăvită din păcat
O lume tristă, fără de iubire.

ÎN mintea şi în inima domnului Charles, devotamentul jertfitor al lui Mary a lăsat o impresie adâncă. Imaginea copilei desculţe, călătoria ei istovitoare, străduania ei de a economisi tot câştigul ei timp de şase ani pentru a cumpăra o Biblie, lacrimile amare ale dezamăgirii şi apoi lacrimile dulci ale bucuriei – toate acestea reveneau mereu în amintirea lui, amestecate cu amintirea ignoranţei şi întunecimii compatrioţilor săi care strigau la Dumnezeu doar ca să ameninţe, doar ca să lovească cu pumnul în vânt în semn de revoltă împotriva cerului care uita adesea să-şi dea ploaia sau căldura. Şi toate acestea se întâmplau din lipsa cunoaşterii Cuvântului Vieţii.

Povestea frumoasă şi inspiratoare a fetei îl făcea să vadă şi mai clar situaţia teribilă care predomina şi moartea spirituală ce se adâncise din cauza foametei pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Nimeni nu putea să-şi dea mai bine seama de toate aceste lucruri şi de realitatea înconjurătoare dură ca acest om a cărui influenţă, datorată în parte şi naturii ocupaţiei sale, se făcea simţită până la distanţe mari, în locuri unde poate el nu ajunsese niciodată. Domnul Charles înţelegea atât de clar cât de mare era nevoia şi cât de gravă

era boala care rodea rădăcina naţiunii sale, cât de adâncă era degradarea, lipsa de pietate, şi cât de puţin progres se făcea împotriva acestei degradări. Din ziua când a întâlnit-o pe Mary Jones, mintea lui era zi şi noapte preocupată de o singură întrebare: „Cum să asigure publicarea în masă a Cuvântului lui Dumnezeu pentru Ţara Galilor?”

În iarna anului 1802, domnul Charles a vizitat Londra, însufleţit de marea lui dorinţă, deşi încă nu ştia cum ar fi trebuit să procedeze. Într-o dimineaţă, în timp ce se frământa cu gândurile lui, îi veni în minte ideea unei societăţi pentru răspândirea Scripturilor, a unei societăţi al cărei scop unic să fie publicarea şi distribuirea Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu.

Femeie din Welsh

Consultându-se cu câţiva dintre prietenii săi care aparţineau Comitetului Societăţii Publicaţiilor Religioase, fu întâmpinat cu căldură şi încurajare şi invitat la următoarea lor întâlnire, unde a vorbit cu elocvenţă şi patos despre Ţara Galilor şi despre sărăcia ţării sale lipsită de Cuvântul lui Dumnezeu. Povestea micuţei noastre eroine a avut o mare influenţă asupra ascultătorilor săi. Apelul pe care l-a făcut nu

a rămas fără efect. Cei adunaţi acolo au fost umpluţi de milă pentru un popor înfometat şi însetat după Cuvântul Vieţii. Ascultătorii domnului Charles au fost cuprinşi de o dorinţă adâncă de a face ceva pentru această cauză demnă. Inimile lor au fost mişcate şi mai mult când unul dintre secretarii Comitetului, pastorul Joseph Hughes, s-a ridicat să răspundă proiectului prezentat de domnul Charles, adăugând:

„Dragi prieteni, cu siguranţă, o societate trebuie înfiinţată pentru acest scop; şi dacă o vom înfiinţa pentru Ţara Galilor, de ce nu pentru lumea întreagă?"

Acest sentiment creştin nobil a găsit un ecou în inimile multora din audienţă şi secretarii Comitetului au primit misiunea de a pregăti o scrisoare care să-i cheme pe creştinii de pretutindeni, din toate denominaţiunile, să se unească în a forma o societate care să aibă ca scop primordial răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu pe tot pământul.

Trecuseră doi ani de când scopul acestei societăţi a fost făcut cunoscut. După acţiunile preliminare, în luna martie a anului 1804, a fost instituită Societatea de Biblii în limba engleză şi în limbile străine, iar la prima ei conferinţă s-a strâns suma de şapte sute de lire.

Din nefericire, domnul Charles nu a putut să fie prezent la această întâlnire. Muncea din greu acasă, în Ţara Galilor, dar a primit vestea cu cea mai mare bucurie; şi, împreună cu prietenii săi, a început o campanie pentru a strânge fonduri, încât contribuţiile iniţiale din Ţara Galilor au fost de aproape o mie nouă sute de lire, cea mai mare parte din această sumă fiind adunată din donaţiile clasei sărace.

În fondarea Societăţii Biblice, toate denominaţiunile şi-au contopit eforturile pentru o cauză comună, în dorinţa arzătoare de a sluji Marelui Învăţător.

Între timp, oriunde lucra domnul Charles, oriunde se extindea influenţa lui, se aprindea dorul după Cuvântul Vieţii; şi oriunde spunea povestea copilei din Llanfihangel, de la amvoanele din Ţara Galilor sau de la amvoane din Anglia,

întotdeauna inimile erau pătrunse de marea dorinţă după Adevăr.

Când Comitetul acestei noi societăţi a hotărât să aducă în Ţara Galilor o ediţie nouă a Bibliei care să fie folosită în şcolile duminicale, bucuria şi mulţumirea domnului Jones au fost de nedescris. În 1806, prima serie a acestor Biblii a ajuns la Bala.

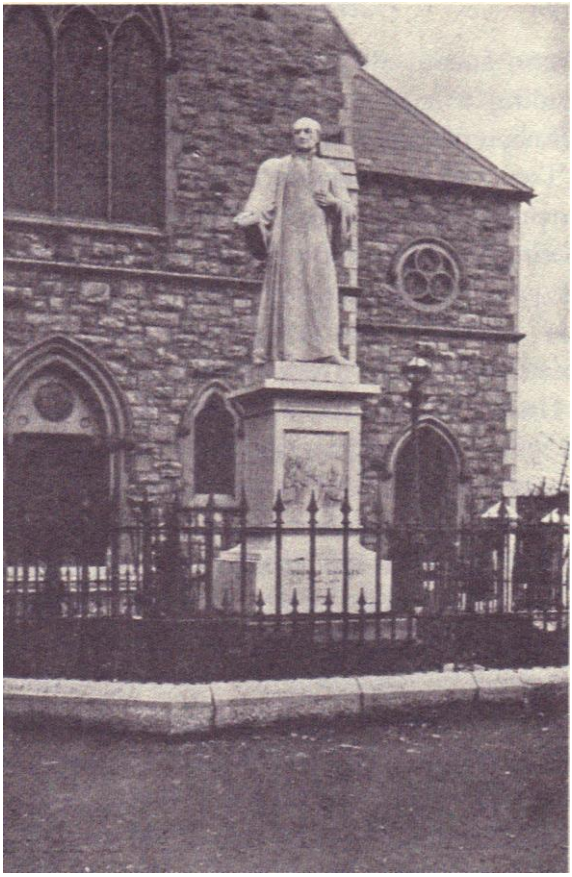

Thomas Charles – monumentul din Bala

Printre lucrătorii cei mai folositori în primii ani ai Societăţii Biblice a fost pastorul John Owen, care a devenit

îndată unul din secretarii ei. Printre cei care au lucrat pentru progresul timpuriu al acestei societăţi, au mai fost câteva nume importante: Steinkopff, Wilberforce, Josiah Pratt, în timp ce în Ţara Galilor, printre suporterii de la început, au fost dr. Warren, dr. Burgess, care s-au unit cu domnul Charles şi cu alţii. Cât despre domnul Charles însuşi, a luptat din răsputeri pentru progresul societăţii, păstrând un interes viu până la sfârşitul vieţi sale.

Dar, în timp ce urmărim acţiunile Societăţii Biblice, nu putem să o uităm pe micuţa noastră prietenă, Mary Jones. După ce a absolvit şcoala, a continuat să-şi ajute părinţii lucrând ca ţesătoare. Putem fi siguri de un lucru – că Biblia ei scumpă îi era mai dragă decât oricând şi că era interesată intens de fondarea Societăţii Biblice. Cât de mult s-a bucurat când a aflat că prima ediţie de Biblii în limba galeză a ajuns la Bala! Pe lângă munca ei ca ţesătoare şi celelalte responsabilităţi ale casei, Mary şi-a dezvoltat un talent al ei din copilărie – croitoria, de care se folosea pentru a câştiga câţiva bani. Toate fetele din sat care îşi permiteau o haină nouă, veneau la ea să le croiască rochiile şi, deşi Mary nu irosea nici o clipă, adesea îi era foarte greu să ţină piept la tot ce-şi planifica.

Cât despre Jacob, suferea tot mai mult de astm. Mai ales iarna, când viscolea, boala lui se agrava mult mai mult, dar răbda liniştit, spunând întotdeauna ca apostolul Pavel: „Harul Lui îmi este de ajuns."

Din când în când, domnul Charles vizita ţinuturile Abergynolwyn şi Llanfihangel şi, de fiecare dată, o vizita pe Mary, care afla de la el despre progresul societăţii din Londra – acea Londră care era o lume ciudată, distantă şi necunoscută ei, despre care avea numai o idee vagă.

Şi aşa a început să crească acest arbore al vieţii în Londra, deşi rădăcinile lui au rămas în Ţara Galilor, aproape nebăgate în seamă. Dumnezeu se foloseşte şi de cei mari, dar

şi de cei mici, şi lucrează în diferite moduri minunate prin cei ce sunt gata să se jertfească pentru adevăr.

Thomas Charles – *„apostolul din Bala”*
Casa unde a locuit – foto sus
Monumentul din Bala – foto jos

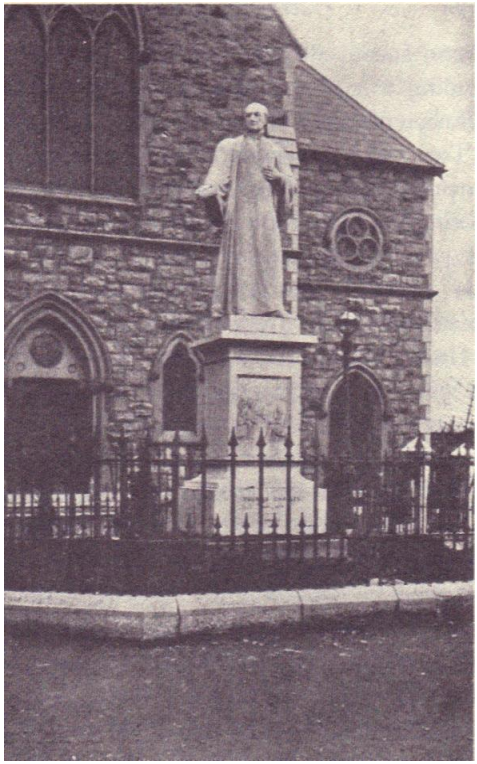

CAPITOLUL IX

O VIAŢĂ ÎMPLINITĂ

Udat cu ploaia harului şi hrănit din cer cu mană,
Bobocul şi-a desfăcut petalele şi a devenit o floare
Cu alţi boboci pe lângă ea zâmbind spre soare.
Şi sorbind seva dătătoare de viaţă din tulpină
După ce a înflorit, nu a uitat sursa vieţii
Şi nici a răspândi mireasma dulce, fină,
Cuvântul Vieţii, ce dă florilor
Dulceaţa, bogăţia Sa divină.

TRECEREA timpului şi-a lăsat amprenta în viaţa eroinei noastre, căci acum ea nu mai poate fi găsită sub vechiul ei nume, Jones. Acum şcoala, atât de îndrăgită, casa părintească unde şi-a petrecut copilăria, bucurându-se de dragostea unor părinţi deosebiţi, toate acestea erau amintiri; amintiri frumoase pe care le va păstra pentru totdeauna într-un loc special în inima ei. S-a căsătorit cu un ţesător, Thomas Lewis, şi acum locuieşte în satul Bryncrug, lângă Towyn, nu prea departe de Llanfihangel. Dar diferitele împrejurări nu i-au schimbat deloc caracterul, ba, dimpotrivă, trecerea timpului nu a făcut decât să i-l finiseze. A rămas aceeaşi fiică iubitoare şi devotată, ajutându-şi părinţii bătrâni, oferindu-le bucurie şi mângâiere. Cu timpul, Jacob şi Molly au trecut în veşnicie, iar Mary, împreună cu soţul şi cu copiii ei, au trăit o viaţă demnă în Bryncrug. Deşi responsabilităţile familiei îi apăsau pe umeri, dragostea ei pentru Cuvântul lui Dumnezeu nu a scăzut, ci a crescut. Unele lucruri şi împrejurări s-au schimbat, dar Cuvântul Sacru al Vieţii a rămas pentru ea cea mai mare prioritate a vieţii, călăuzind-o către Dumnezeu, dăruindu-i o lumină şi o dulceaţă a adevărului tot mai nouă şi mai proaspătă.

Dacă Mary a fost o fiinţă mereu activă în anii copilăriei petrecute în Llanfihangel, acum era de două ori mai ocupată aici, la Bryncrug, dar energia constantă şi perseverenţa prin care s-a remarcat în tinereţe au continuat să o însufleţească, ajutând-o să-şi împlinească orice datorie, fie din viaţa de fiecare zi, fie din serviciul ei pentru Christos, umblând mereu cu El şi fiind un exemplu pentru toţi cei din jurul ei.

Case din Welsh

Dacă un copil al vecinilor avea nevoie să fie ajutat cu lecţiile de la şcoală, venea la Mary, care întotdeauna avea câteva minute pentru aşa ceva, iar cunoştinţa ei vastă din Scripturi, felul ei clar de a explica adevărul, caracterul ei nobil şi dragostea pentru Dumnezeu o făceau un îndrumător înţelept şi un învăţător eficient.

Dacă vreo femeie din sat avea nevoie de ajutor la cusutul hainelor sau dacă avea nevoie de vreun sfat cu privire la îngrijirea albinelor, atunci singura persoană la care apela, cu siguranţa că va primi ajutor, era Mary. Era respectată şi iubită de toţi consătenii şi toţi vedeau în ea o persoană

deosebită, vrednică de a sfătui pe cei din jur. În felul acesta, şi-a câştigat în Bryncrug dragostea şi încrederea tuturor, răspândind lumina caracterului şi gloria Mântuitorului a cărui slujitoare s-a străduit să fie din copilărie.

Sătenii o considerau cea mai înţeleaptă crescătoare de albine, datorită succesului ei vizibil prin numărul mare de stupi şi rezultatele bune. Influenţa şi forţa cu care atrăgea inimile semenilor ei, părea că se extinseseră şi asupra albinelor. Vecinii ei spuneau că, atunci când Mary se apropia de albine, acestea o întâmpinau cu miere. Adesea roiau cu miile în jurul ei şi o acopereau din cap până-n picioare, dar niciodată nu o înţepau şi o tratau cu o prietenie şi cu o încredere absolută. Le prindea fără să le rănească şi se părea că avea o înţelegere tacită cu ele, de parcă albinele ar fi ştiut şi ar fi fost bucuroase că, prin câştigul pe care Mary îl avea din vânzarea mierii, susţineau lucrarea lui Dumnezeu în lume.

Banii pe care-i câştiga din vânzarea mierii erau folosiţi pentru familia ei şi pentru cheltuielile casei, dar cei câştigaţi din vânzarea cerii îi împărţea societăţilor pe care, aşa săracă cum era, se bucura să le ajute. Printre acestea, era în primul rând Societatea Biblică pentru limba engleză şi limbile străine, în a cărei fondare a avut o influenţă atât de mare din copilărie şi cu care a rămas în legătură toată viaţa ei, dăruind ceea ce pentru ea erau sume mari pentru a trimite Cuvântul lui Dumnezeu – atât de preţios inimii ei – pretutindeni în lume.

De asemenea, Mary a fost legată foarte mult şi de Societatea Misionară Metodistă – o societate fondată de denominaţiunea din care ea a făcut parte toată viaţa ei. De multe ori participa cu bucurie la activităţile desfăşurate de această misiune în campaniile de răspândire şi propovăduire a Evangheliei. Cu o anumită ocazie, când la biserica din Bryncrug s-au strâns bani pentru *Fondul Milionului de Testamente pentru China* din anul 1854, s-a găsit în colectă o monedă de aur de zece şilingi, învelită în bancnote mici, pentru a fi ascunsă până când banii vor fi fost număraţi.

Acesta a fost darul lui Mary, încă o dovadă de iubire şi de generozitate a unei inimi în care Duhul lui Dumnezeu sădise o dragoste adâncă pentru semeni şi o sensibilitate profundă faţă de nevoile spirituale ale acestora.

Într-o zi, o vecină, Betsy Davies, îi bătu la uşă.

„Bună ziua, Mary", spuse ea. „Pot să vin să stau de vorbă cu tine un ceas în această după-amiază? Vreau să-i fac o rochie fetei mele şi nu ştiu cum să încep, dacă eşti bună să-mi arăţi, te rog."

„Da, intră, îţi arăt cu plăcere", răspunse Mary. „Copiii mei sunt toţi la şcoală, iar soţul meu este plecat până la Towyn, aşa că putem lucra în linişte. Dă-mi să văd materialul, Betsy."

Vecina i-l arătă şi, în câteva clipe, Mary începu lucrul.

După un timp, Betsy spuse:

„Aş vrea să-mi spui, Mary, cum reuşeşti tu să faci toate lucrurile atât de deosebit de noi toţi? Doar nici voi nu sunteţi foarte bogaţi, mai ales că soţul tău este ţesător, la fel ca mai toţi bărbaţii din sat. Şi totuşi, tu niciodată nu eşti datoare şi se pare că întotdeauna aveţi de toate din belşug. Ceea ce mă miră şi mai mult, este că întotdeauna ai timp să-i ajuţi pe toţi şi ai ceva să dai şi la alţii. Tare mult mă frământă această întrebare şi te rog să-mi spui cum procedezi!"

„Nu cred că este ceva prea greu de înţeles", spuse Mary zâmbind. „Cu puţină chibzuinţă şi cu puţin sacrificiu putem să contribuim şi noi la extinderea Împărăţiei lui Dumnezeu, iar aceasta ne dă cea mai mare bucurie."

„Da, şi eu aş vrea să am această bucurie", răspunse Betsy în timp ce privea trist pe fereastră, „dar nu am niciodată mai mult de un bănuţ pentru a contribui, deşi am mai puţin copiii decât tine şi deci familia şi casa mea ar trebui să cheltuiască mai puţin decât a ta."

„Să-ţi explic, dragă Betsy", spuse Mary. „Împreună cu soţul meu şi cu copiii, ne întrebăm – care sunt lucrurile de care ne putem lipsi? Şi fiecare găseşte un lucru sau altul, o

plăcere sau alta de care se poate lipsi, aşa că putem să cheltuim mai puţin şi banii aceia nu-i dăm pe alte lucruri, ci-i punem într-o cutie despre care spunem că este a Domnului şi, de fiecare dată când punem câte un bănuţ sau doi, ne amintim de văduva care a adus la templu cei doi bănuţi şi de cuvintele gingaşe pe care Domnul Isus le-a spus despre ea."

Mary Jones – casa din Bryncrug unde a trăit ultimii ani

„Dar care sunt lucrurile de care vă lipsiţi?", întrebă Betsy. „Căci noi, cei săraci, mi se pare că nu avem decât lucrurile cele mai simple şi necesare vieţii, şi nu putem trăi dacă nu mâncăm şi dacă nu ne îmbrăcam."

„Totuşi, dacă stai şi te gândeşti puţin, vei vedea că în vieţile noastre sunt adesea mărunţişuri care, chiar dacă sunt plăcute, nu sunt absolut necesare. Să ştii, Betsy, că de multe ori îmi dau lacrimile când văd că vreunul din copii vin la mine şi-mi spun că vor să sacrifice un lucru sau altul. De exemplu, fiul nostru cel mai mare, ne-a spus că în iarna aceasta îşi va purta bocancii de anul trecut, aşa că banii pe care ar fi trebuit să-i dăm pe o pereche nouă, i-am pus în cutie. Sally a renunţat la pălăria nouă cu panglică pe care i-am promis-o – a curăţat-o pe cea veche şi o poartă cu mai multă

bucurie decât dacă ar fi purtat una nouă, fiindcă ştie că banii sunt în cutie. Benny merge aproape în fiecare zi în pădure după crengi uscate, aşa că banii cu care ar trebui să cumpărăm lemnele acelea sunt darul lui pentru Domnul."

„Dar tu?", întrebă Betsy curioasă.

„Eu? O, eu vând ceara pe care o fac albinuţele mele, iar banii aceştia îi pun în cutie, împreună cu alte sume mici pe care le economisesc. Dar vreau să spun, Betsy, că niciodată nu am suferit din pricină că I-am dat lui Dumnezeu, iar El ne răsplăteşte cu o fericire şi o mulţumire pe care numai El ni le poate da."

„Te cred", răspunse Betsy, „fiindcă niciodată nu te-am văzut supărată şi nemulţumită ca ceilalţi vecini şi niciodată nu te-am auzit murmurând. Ei bine, Mary", continuă ea, „voi încerca planul tău, deşi va fi greu la început, fiindcă nu sunt obişnuită cu acest fel de economie."

„Mie mi-a fost mai uşor, pentru că încă de mic copil am învăţat să economisesc banii. Prima mea experienţă de felul acesta a fost atunci când am strâns bani ca să-mi cumpăr o Biblie", spuse Mary în timp ce gândul ei se întoarse în urmă printre amintiri, la cei şase ani în care renunţase la atâtea plăceri, doar pentru a avea propria ei Biblie.

„Dar Bibliile erau foarte scumpe atunci, Mary! Cât timp ai strâns bani ca să poţi s-o cumperi?"

„Şase ani", răspunse Mary simplu şi, ridicându-se de pe scaun, luă Biblia de pe masă şi o puse în mâna vecinei.

Betsy o privi şi apoi spuse:

„Cred cu adevărat, Mary, că această Biblie este într-adevăr motivul pentru care eşti diferită de noi toţi. Ai citit-o şi ai studiat-o atât de mult, încât gândurile, cuvintele şi viaţa ta sunt inspirate direct din ea."

Ochii lui Mary se umplură de lacrimi în timp ce îi răspunse vecinei sale în şoaptă:

„O, Betsy dragă, dacă este vreun mic adevăr, chiar foarte, foarte mic în ce mi-ai spus cu atâta bunătate, Îi

mulţumesc lui Dumnezeu că în marea Lui dragoste şi îndurare îmi dă posibilitatea şi mie, aşa săracă şi simplă cum sunt, să-mi arăt într-o măsură neînsemnată, dragostea mea pentru El şi pentru adevărul Cuvântului Său viu şi glorios şi mi se pare că e-atât de puţin ceea ce fac eu pentru El în comparaţie cu ce a făcut El pentru mine…”

CAPITOLUL X

FAPTELE EI O URMEAZĂ

Din zorii zilei mele în lanul Tău m-am dus
Culegător de spice aşa precum mi-ai spus
Cântau secerătorii când îi urmam tăcut
Sfios şi singuratic şi lăcrimând ca Rut.

Prin tot zăduful zilei sub soarele arzând
Cu fruntea aplecată, m-am ostenit tăcând
Dorind când vine seara să-Ţi pot aduce-n prag
Cu dragoste senină toţi snopii strânşi cu drag.

Stăpâne iată seara se lasă peste văi
Pe rând se-ntorc acasă toţi lucrătorii Tăi
Pe urma tuturora mă-ntorc şi eu tăcut
Sfios şi singuratic şi lăcrimând ca Rut.

Mă ruşinez de rodul puţin agonisit,
Dar tu-mi cunoşti arşiţa prin care m-am trudit.
O, iată vine noaptea, Îţi cer un adăpost
S-adorm cu-aceia care la munca Ta au fost.

Întinde-Ţi peste mine veşmântul Tău plăcut
La sfintele-Ţi picioare s-adorm şi eu ca Rut.
Iar mâine dimineaţă mă scoală fericit
Să-ntâmpin fericirea spre care-am suferit.

POVESTIREA noastră se apropie de încheiere. Când o privim pe prietena noastră, Mary, pentru ultima oară, ea este femeia în vârstă îmbrăcată în hainele acelea lungi din Ţara Galilor. Într-o mână ţine un baston care o ajută să umble pe picioare, iar în cealaltă îşi ţine Biblia, tovarăşul vieţii ei, sfătuitorul şi mângâietorul, ghidul şi învăţătorul ei.

De cât de multă bucurie sau tristeţe, a avut parte în viaţa ei, nu ştim. A avut opt copii, din care câţiva au murit devreme. Despre unul din fiii ei se ştie că a emigrat în America. Este imposibil ca în timpul vieţii ei să nu fi avut experienţe dureroase, dar Cuvântul lui Dumnezeu ne învaţă despre copiii Lui că nu se întristează ca cei fără speranţă şi putem fi siguri că Mary, cu credinţa ei ca a unui copil şi cu spiritul ei încrezător, a suferit totul, oricât de adânci şi de mari au fost durerile, în suferinţa ei nu a cârtit şi lacrimile cu care a udat mormintele copiilor ei nu au fost lacrimi de disperare, fiindcă a crezut în marea zi a revederii.

Copila care odinioară era suavă şi zglobie, acum a ajuns bătrână şi gârbovă, dar schimbarea a fost numai fizică. În sufletul ei era aceeaşi, plină de curaj, de credinţă şi perseverenţă în căutarea feţei lui Dumnezeu. Timpul, cu schimbările lui, viaţa cu evenimentele ei, au reuşit să o despartă de cei dragi de pe pământ, dar n-au despărţit-o niciodată de iubirea Domnului Isus Christos şi nu au putut să-i răpească bucuria mântuirii, nici desfătarea în Cuvântul lui Dumnezeu. Într-adevăr, şi-a iubit Biblia chiar mai mult decât în tinereţe, fiindcă a înţeles-o mai bine şi adevărurile ei s-au dovedit dincolo de orice îndoială în viaţa ei întreagă.

Nu ne îndoim că, atunci când a venit timpul şi a auzit glasul pe care L-a cunoscut şi L-a iubit din copilărie, spunându-i „Vino la Mine!”, nu s-a înspăimântat, ci a ştiut că, dacă bunătatea şi îndurarea au însoţit-o în toată viaţa ei, dacă a locuit în Casa Domnului până la sfârşitul zilelor ei, de acum înainte va locui pentru veşnicie în Casa cea Cerească care nu era făcută de mâini omeneşti.

Mary Jones a murit în ziua de 28 decembrie 1866, la vârsta de optzeci şi doi de ani. În ultimele clipe ale vieţii sale, a dăruit Biblia ei preţioasă pastorului Robert Griffiths, care mai apoi a dăruit-o unui anume domn Rees.

Această Biblie, care acum este în posesia Societăţii Biblice de limba engleză şi limbi străine, este o carte groasă,

din prima ediţie publicată de Societatea pentru Promovarea Învăţăturii Creştine, în 1799 – ultima ediţie galeză înainte de înfiinţarea Societăţii Biblice.

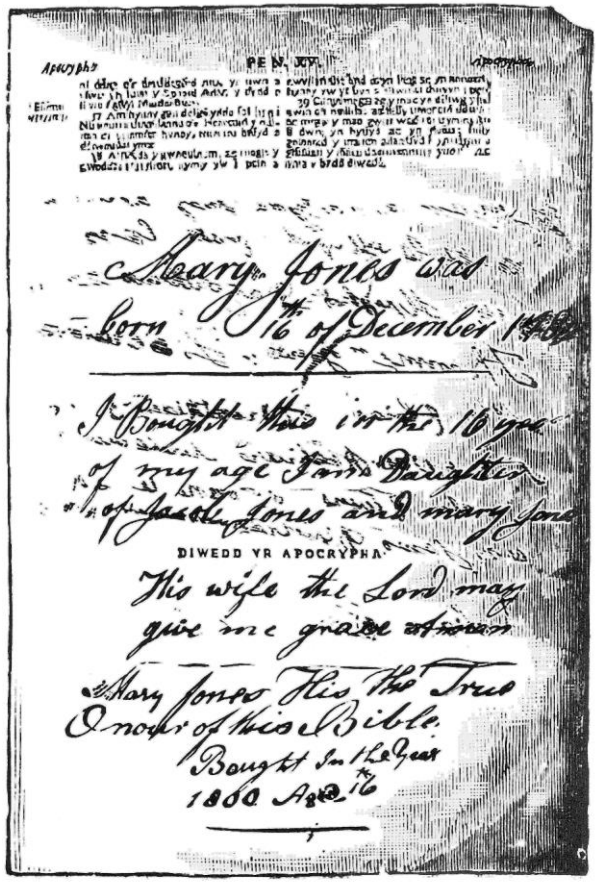

Notă scrisă de Mary Jones în Biblia ei

Volumul conţine, pe lângă textul actual şi recunoscut al Scripturii, trimiterile alcătuite de John Cannes, scrierile Apocrife, o versiune rimată a psalmilor de către Edmund Prys şi diferite tabele. De asemenea, conţine, scrisă de mâna lui Mary Jones, o notă care arată că a cumpărat-o în anul 1800, când avea vârsta de şaisprezece ani.

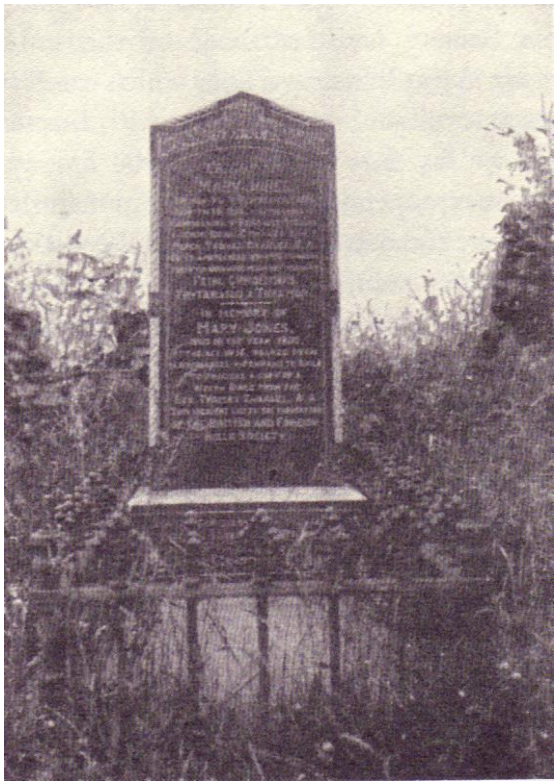

Mary Jones – mormântul din Bryncrug

Sătulă de zile, dar cu dorinţa arzătoare de a vedea faţa Celui pentru care-şi dedicase întreaga sa viaţă, Mary Jones a intrat în odihna veşnică care-i aşteaptă pe toţi copiii lui Dumnezeu, acolo unde lacrimile şi durerile nu o vor ajunge, ci bucuria veşnică o va însoţi pretutindeni – un spic copt strâns la timpul lui şi dus în grânarul ceresc.

A fost îngropată în cimitirul mic al bisericii din Bryncrug. Cei care şi-au amintit de influenţa vieţii ei frumoase şi de rolul important, chiar dacă umil, pe care l-a avut în fondarea Societăţii Biblice, au ridicat pe mormântul ei o placă memorială.

Dacă priveşti la o ghindă mică, este greu să-ţi imaginezi un stejar falnic de două sute de ani şi astfel să-ţi dai seama de bogăţia ascunsă şi de puterea concentrată în ghindă. La fel, ne este greu să apreciem importanţa evenimentelor din această carte mică fără să aruncăm o privire asupra urmărilor acestei mai lucrări care s-a născut prin aportul unor oameni neînsemnaţi, dar cu o inimă sinceră şi devotată Celui de sus.

Este de netăgăduit că ideea înfiinţării Societăţii Biblice a avut o mare influenţă asupra publicului din Marea Britanie şi s-a extins cu o repeziciune miraculoasă. În primul an, banii cheltuiţi în operaţiunile comitetului au fost 691 lire. În al unsprezecelea an, suma s-a ridicat la 81.000 de lire. După cincizeci şi unu de ani, s-a ridicat la 149.000 de lire iar în 1923 la 353.000 de lire.

În timpul primilor trei ani după înfiinţare, societatea a pus în mâinile oamenilor 81.000 de Biblii şi Nou Testamente, iar în anul 1923, numărul a ajuns la 8.540.000.

Când societatea a fost înfiinţată, Biblia exista în mai puţin de 50 de limbi. Până în anul 1923, prin intermediul societăţii, a fost tradusă în nu mai puţin de 520 de limbi.

Totuşi, numerele pe care le menţionăm aici ar putea părea multora dintre cititori fantastice şi ar fi interesant să vedem în următoarele rânduri cum au fost distribuite Bibliile.

Când o cerinţă ajunge la Societate, se fac cercetări şi se obţine toată informaţia posibilă, care este mai vrednică de crezare atunci când vine din partea misionarilor care lucrează în ţara de unde vine cererea. Ei, misionarii, sunt aceia care sunt cei mai calificaţi să traducă Cuvântul Divin şi întotdeauna gata pentru a se dărui acestei munci dificile, dar onorabile. Când traducerea este completă, Societatea tipăreşte şi trimite, fără plată, copiile necesare pentru lucrarea misionară.

Zelul şi bucuria cu care Scripturile au fost primite de oamenii din insulele din sudul Pacificului, au fost uimitoare. Băştinaşii îşi scriau numele pe o listă cu luni înainte, pentru a

primi o Biblie, oferind chiar un dolar sau doi şi arătând prin aceasta marea lor dorinţă de a intra în posesia Cărţii Sfinte.

Adesea s-a întâmplat în multe locuri, în Madagascar de exemplu, ca puterea nimicitoare a persecuţiei să reducă la tăcere glasurile învăţătorilor, dar Cuvântul lui Dumnezeu, a biruit până la urmă. Aici o Biblie, acolo un Nou Testament, aici un verset, acolo un capitol – învăţători fără grai omenesc, dar elocvenţi, care au dus Evanghelia Domnului nostru Isus Christos până în inima celor mai idolatre ţări.

Aşa, în timp ce martirii au căzut la datorie şi puţinii oameni ai lui Dumnezeu, care au rămas, plângeau ca Ilie odinioară: „Iată că numai eu am rămas şi caută să-mi ia viaţa", cuvântul scris al lui Dumnezeu a trecut din ţară în ţară, marea lucrare a înaintat nevăzută de duşmani, şi Împărăţia lui Dumnezeu s-a instalat pe neobservate, în linişte, schimbând haosul în binecuvântare şi întunericul în lumină.

O minune evidentă este faptul că în unele ţări, cum ar fi Rusia, unde propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu era interzisă cu desăvârşire misionarilor, Biblia a fost primită cu bucurie de către oamenii dornici să afle de mântuirea care le-a fost dată prin moartea lui Christos. Unele istorisiri din timpul războaielor cu Turcia arată clar cu câtă recunoştinţă au fost primite Scripturile, chiar de musulmani.

La sfârşitul secolului XIX, un agent al Societăţii Biblice care locuia la Varşovia, avea obiceiul să viziteze infirmeriile de pe front însoţit de fiicele lui şi, pretutindeni unde intra, era primit cu cea mai mare bucurie.

„De cele mai multe ori, sărmanii soldaţi ne aşteptau la ferestre", scria acest agent, „şi ne salutau de la mare distanţă. Când ajungeam, eram înconjuraţi de fiecare dată de cei care încă nu primiseră vreodată o Biblie. Chiar şi cei care se zbăteau între viaţă şi moarte şi, în mod aparent îşi pierduseră tot interesul pentru ceea ce se întâmpla în jurul lor, încercau să-şi întindă mâna pentru a obţine o copie a Scripturilor, iar când fiicele mele se opreau şi se aplecau asupra patului lor

întrebându-i «Să vă citim câteva cuvinte?», un zâmbet răsărea pe faţa lor şi şopteau: «Da, citeşte, dragă soră, şi lasă-mi şi mie un Testament în caz că mă fac bine.»”

În timpul aceluiaşi război, membrii Societăţii, care se ocupau cu răspândirea Evangheliei, au mers în urma armatelor până pe câmpul de bătaie, vânzând 15.000 de Biblii soldaţilor care le cumpărau şi le trimeteau acasă celor dragi pe care nu aveau să-i mai vadă vreodată.

Apoi, la marele târg din Nijni Novgorod, unde lumea de afaceri şi comerţ a Rusiei se aduna în fiecare an pentru a face schimburi de toate felurile, Societatea avea tejgheaua ei, iar în anul 1889 a vândut aproape 8.000 de Biblii.

Ca o dovadă a puterii şi a influenţei Bibliei chiar acolo unde nu a fost însoţită de zelul misionarilor şi de munca lor, vom menţiona aici o istorioară din Italia.

Un băştinaş dintr-un orăşel de pe ţărmul mării Adriatice a fost silit să-şi părăsească satul şi să meargă la Napoli, unde a ajuns să afle adevărul Scripturilor de la un pastor, Waldensian, şi, îmbrăţişând noua credinţă, a devenit membru al bisericii locale. Apoi, s-a mutat la Florenţa şi de acolo a trimis o Biblie unui prieten din satul natal, împreună cu o scrisoare ce conţinea următoarele cuvinte:

„Această carte a fost o mare binecuvântare pentru sufletul meu. Citeşte-o şi vei fi binecuvântat şi tu.”

Prietenul lui i-a ascultat sfatul, a citit Biblia şi, găsind în ea adevărurile de care avea nevoie, şi-a chemat prietenii şi cunoştinţele şi au citit-o împreună.

Nu este necesar să istorisim toate obstacolele din calea lui – din partea duşmanilor Evangheliei – cu toate acestea, mulţi au venit să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, iar când, câteva luni mai târziu, pastorul din Napoli a venit acolo, a găsit un număr mare de oameni care credeau Evanghelia şi erau gata să-şi declare credinţa oricât i-ar fi costat. Pastorul i-a botezat, iar la scurt timp după aceea, a trebuit să se întoarcă pentru a sărbători cina Domnului acolo.

„Evenimentul care a avut loc în mijlocul lor”, mărturisea pastorul, „a fost ceva ce nu voi putea uita toată viaţa. Ceea ce s-a întâmplat acolo m-a răsplătit pentru munca şi pentru tot ce am îndurat toată viaţa. Am încercat să le explic solemnitatea acestui act al credinţei şi, pe lângă cei botezaţi rândul trecut, încă aproape treizeci au ieşit în faţă, cerând să fie botezaţi. Am rămas acolo câteva zile examinându-i, pentru a le verifica cunoştinţa despre calea lui Dumnezeu, şi aproape toţi mi-au dat răspunsuri satisfăcătoare. Scena din timpul cinei de taină a fost covârşitoare. În timpul rugăciunii, nici un obraz nu a fost uscat şi bucuria a fost deplină. La sfârşitul serviciului, un bătrân s-a ridicat şi a spus:

«Eu nu pot nici să scriu nici să citesc, dar prin harul lui Dumnezeu simt că înainte eram împotmolit în mizeria păcatului şi eram orb, iar acum sunt într-un palat glorios şi văd lumina binecuvântată a vieţii.»

Aceasta este puterea Evangheliei Domnului nostru Isus Christos.”

Nardini, reprezentantul Societăţii Biblice din Padova, a scris despre o întâmplare interesantă care demonstrează puterea dătătoare de viaţă şi reformatoare a Bibliei sub binecuvântarea Atotputernicului Dumnezeu:

„Auzind că într-un sat, nu prea departe de Vicenţa, a murit un om care fusese o mărturie vie a adevărurilor Scripturii, m-am dus acolo pentru a mă informa mai clar asupra faptelor.

Am aflat că îl chemase Batista, că nu fusese căsătorit şi locuia împreună cu fraţii lui. Se întorsese la Dumnezeu numai prin intermediul unei Biblii pe care o cumpărase de la un membru al Societăţii aflat în trecere prin oraşul său. O luase fără vreo intenţie serioasă de a o citi şi a o studia şi totuşi ea a fost cea care i-a schimbat radical cursul vieţii. Înainte de a se pocăi, eveniment ce s-a petrecut în 1872, trăise o viaţă în desfrâu şi în imoralitate. Puterea Cuvântului lui Dumnezeu s-a observat curând în comportamentul său, căci

după ce a cunoscut adevărul Sfintelor Scripturi, conduita lui a devenit ireproşabilă. Şi, pentru că voia cu tot dinadinsul ca şi cei din jurul lui să guste din bucuria mântuirii pe care a simţit-o el, a început să îndemne oamenii la pocăinţă şi să le vorbească despre minunata salvare ce le-o adusese Fiul Omului. Seara, mai ales în timpul iernii şi duminica, îşi chema prietenii la el pentru a citi Biblia împreună şi a-i analiza adevărurile. Batista a murit în iulie 1877, la vârsta de patruzeci de ani, cu Biblia sub pernă. Viaţa şi moartea lui au produs o impresie adâncă asupra vecinilor şi cunoscuţilor, şi amintirea lui este proaspătă în inimile lor. Ca rezultat al îndemnurilor lui, doi oameni, vopsitori de meserie, s-au întors la Dumnezeu. El însuşi nu călcase niciodată în viaţa lui pragul unei biserici protestante, dat fiind faptul că în regiunea în care locuia acesta nu exista nici o astfel de biserică şi nici nu întâlnise vreodată un pastor sau un membru al vreunei asemenea biserici."

După cum se ştie, un colportor este cel care cară un anumit bagaj în spate. Probabil că această ocupaţie a fost înfiinţată de Societatea Biblică şi, deşi nu este la fel de remarcabilă ca cea de misionar, este totuşi nobilă şi de o importanţă inestimabilă.

Unul din aceşti colportori, a vândut în Olanda, timp de patruzeci de ani, 139.000 de Biblii. La patul lui de moarte, a fost vizitat de nenumăraţi cunoscuţi care doreau să aibă privilegiul să-l asculte mărturisind despre adevăr şi să vadă cât de fermă – chiar acum la sfârşit – era credinţa lui în Cuvântul lui Dumnezeu, pe care îl vestise aproape toată viaţa.

În ultimele două secole, colportorii duceau Bibliile în regiunile cele mai îndepărtate de marile centre – până în cele mai sălbatice aşezări omeneşti. De exemplu, în Norvegia, multe din casele ţăranilor sunt la patruzeci sau la cincizeci de mile de orice librărie şi mulţi nu ar obţine niciodată Scripturile dacă aceşti oameni devotaţi nu ar face efortul de a se căţăra pe munţii stâncoşi, ducând Cuvântul Vieţii pe uscat

şi pe apă până în colţurile cele mai îndepărtate. Apoi, aceştia sunt cei care de multe ori i-au convins pe unii care nu voiau să cumpere o Biblie, să stea şi să audă Cuvântul lui Dumnezeu. Povestindu-le acestora ceea ce acest Cuvânt a făcut în vieţile lor, îi îndemnau la pocăinţă şi la o viaţă nouă în Christos. Cei mai mulţi dintre ei aveau o memorie deosebită şi un fel de a vorbi care atrăgea atenţia celor nepăsători prin citarea numeroaselor pasaje biblice potrivite situaţiei în care se aflau.

După cum se vede din exemplul următor, luat direct din jurnalul unui colportor german, munca lor nu se mărginea doar la căratul şi vânzarea Bibliilor.

„Într-o zi, după ceasul prânzului, am intrat în casa unui tâmplar. Când am observat că se întinsese pentru a se odihni puţin, primul meu gând a fost să nu-l deranjez, dar ceva nu mă lăsa să plec. După un moment de ezitare, m-am apropiat de el, l-am trezit şi l-am întrebat:

«Vrei să cumperi o Biblie?»

«Sunt catolic», răspunse el. «Nu vreau să cumpăr nici o Biblie», şi s-a întors să doarmă din nou.

«Asta este ce spui tu», i-am zis eu, «dar Dumnezeu spune în felul următor: ‚Trezeşte-te tu care dormi, scoală-te din morţi şi Christos te va lumina.’» Omul s-a trezit şi s-a ridicat.

«Înadins te-am trezit», am continuat eu, «fără să-mi pese dacă-ţi place sau nu; şi în aceeaşi manieră, Dumnezeu, prin Cuvântul Său, vrea să te trezească din somnul tău spiritual.»

«Dar noi nu avem voie să citim cartea aceea pe care o vinzi tu!», spuse el.

«Ce drept are un preot să interzică ceea ce porunceşte Dumnezeu? Vrei să-l asculţi pe preot şi nu pe Dumnezeu?»

Omul a rămas tăcut, şi într-un târziu a spus:

«Mi-am amintit acum de un lucru pe care l-am uitat de mult. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă lucram ca ucenic în

Hamburg şi un prieten de-al meu obişnuia în fiecare seară, când ajungeam la dormitorul pe care-l luaserăm cu chirie, să-şi citească Biblia. El îmi spunea exact acelaşi lucru, să ascult de Dumnezeu, nu de om. Mi se pare că-i aud şi acum glasul. Cred că tu ai fost trimis de Dumnezeu să mă trezeşti cât încă nu e prea târziu. Da, o voi citi. Pot să mor oricând. Cu câteva zile în urmă am căzut de pe o scară şi faptul că nu am murit pe loc a fost o minune. Mi-am zis atunci că sunt un om norocos, dar îmi dau seama acum că acolo a intervenit mâna lui Dumnezeu, care a avut în plan să mă ţină în viaţă ca să am posibilitatea să-L cunosc.» Omul a scos banii din buzunar, a cumpărat o Biblie şi apoi a adăugat: «Ah, îmi pare rău că n-am făcut asta în tinereţe!»”

Un colportor din Boemia ne-a mărturisit altă întâmplare interesantă:

Se întorcea într-o seară, după o zi lungă de lucru, descurajat şi îndurerat adânc de refuzurile şi batjocurile cu care fusese întâmpinat. În orăşelul acela mai rămăsese doar un şir de case nevizitat şi se gândea să treacă pe lângă ele, mai ales fiindcă ştia că într-una din case locuia un om care era un duşman înverşunat şi un batjocoritor al Bibliei. Dar conştiinţa nu-i dădea pace. Instrucţiunile din partea Societăţii erau ca să bată la fiecare poartă, în afară de situaţia în care aveau motive vizibile să nu bată; şi apoi, astăzi auzise tot timpul o şoaptă în inima lui: „Iată, Eu stau la uşă şi bat!”. Cuvintele acelea descriau ceea ce făcea el într-un sens mult mai umil, şi s-a gândit că ar trebui să acţioneze pe măsura chemării, oricât de mult l-ar batjocori oamenii. „Încurajează-te, inimă, încurajaţi-vă picioare, încurajaţi-vă mâini şi bateţi!”, îşi spunea el, apoi îşi luă inima în dinţi şi se duse chiar la poarta acelui om rău. Omul îl văzu de la distanţă şi ieşi la poartă încruntat. Colportorul nu ştiu să spună altceva decât „Iată, Eu stau la uşă şi bat!”

Omul tresări şi se trase un pas înapoi, iar musafirul adăugă pe un ton grăbit şi prietenos:

„Eu nu sunt un vânzător ambulant obişnuit; astăzi Domnul Isus Christos Însuşi stă la uşa inimii tale. Poţi să mă alungi pe mine, dar vai, nu-L respinge pe El. Crede în

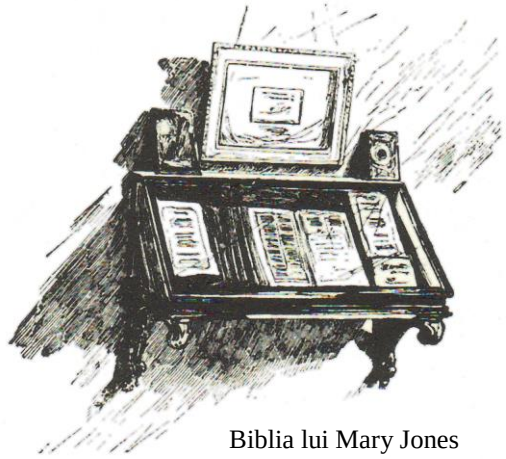

Biblia lui Mary Jones

Cuvântul Său! Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu." Se opri, parcă temându-se de îndrăzneala lui, dar omul nu-i răspunse nici un cuvânt, ci îşi chemă soţia şi fiica spunându-le: „Pregătiţi cina căci la masa din această seară vom avea bucuria să-l avem ca invitat pe acest om."

Colportorul fu invitat în casă, unde l-au ascultat toţi cu atenţie în timp ce le-a predicat Evanghelia. Când s-au aşezat la masă, el a cerut binecuvântarea Domnului peste bucate şi familia gazdei a primit Cuvântul cu lacrimi în ochi.

Aceste pagini sunt prea puţine pentru a descrie ce a făcut Societatea Biblică acasă, în ultimii două sute de ani. În Londra şi în întreaga Anglie, cu greu găseşti o şcoală, un spital sau un azil care să nu fi fost ajutat, în timp ce din ea s-au desprins nenumărate societăţi, fiecare devenind un centru folositor în sfera proprie.

Şi acum, când suntem la sfârşitul povestirii noastre, dacă o singură inimă va fi mişcată citind cuvintele acestea şi însufleţită pentru a se lepăda de sine, a-şi lua crucea şi a-L

urma pe Mântuitorul, studiind Cuvântul lui Dumnezeu şi apoi vestindu-l altora – atunci istorioara fetiţei sărace din Ţara Galilor şi a Bibliei ei nu a fost scrisă în zadar.

- Sfârşit -

Cuprins

I. **LA POALELE MUNTELUI** 5

II. **DORINȚA INIMII** 12

III. **IEŞIREA DIN ÎNTUNERIC** 20

IV. **DOUĂ MILE PÂNĂ LA O BIBLIE** 28

V. **CREDINCIOŞIE ÎN LUCRURILE MICI** 36

VI. **PE DRUM** 43

VII. **BIRUINȚA LACRIMILOR** 50

VIII. **ÎNCEPEREA LUCRULUI** 59

IX. **O VIAȚĂ ÎMPLINITĂ** 67

X. **FAPTELE EI O URMEAZĂ** 74

Alte recomandări din

Colecţia Cărţilor Rare

Coşul cu flori – Christoph Von Schmid

Scrisă în secolul XVIII, este una din perlele colecţiei. Păşiţi în grădina lui James şi a fiicei sale iubite, Mary, respiraţi aerul dulce şi înmiresmat al unei ere pierdute şi veţi înţelege de ce Elisabeth Elliott şi Dr. Tedd Tripp au recomandat această carte cu atâta entuziasm.

Titus – un camarad al crucii – F.M. Kingsley

În 1894, editura D.C. Cook Publishing din Chicago a oferit un premiu de $ 1000 pentru cel mai bun manuscris care să descrie viaţa Mântuitorului. Din 377 de manuscrise a fost aleasă această carte. Cererile au fost atât de mari încât în primele şase săptămâni s-au vândut 200.000 de volume. Citiţi-o şi vă veţi îndrăgosti de Cel al cărui Nume umple istoria cu bogăţie şi glorie, cu lumină şi adevăr, cu frumuseţe şi înţelepciune, cu graţie şi iubire.

O privire în spatele cortinei – O. F. Walton

În tainele multor vieţi durerea şi frica se ascund sub măştile sclipitoare ale ipocriziei. Când veţi citi-o, sau mai bine zis, când veţi plânge citind-o, vă va fi uşor să înţelegeţi de ce în secolul al XVIII-lea această carte s-a tipărit în 2.500.000 de volume. Şi veţi mai înţelege de ce este atâta bucurie în prezenţa îngerilor când un singur păcătos se pocăieşte.

Aprinzătorul de felinare – Maria S. Cummins

O adevărată capodoperă, este povestea unei fetiţe sărmane şi a Dumnezeului Atotputernic, care ne cunoaşte şi este în stare să schimbe haosul în frumuseţe. Scrisă cu aproape 200 de ani în urmă când felinarele cu ulei luminau străzile oraşelor din America, această povestire plină de mister vă va inspira şi provoca la o trăire de integritate şi excelenţă.

Stâlpul de foc – J.H. Ingraham

Una din cele mai interesante cărţi pe care le-am citit vreodată. O istorie antică, pe cât de dramatică, pe atât de glorioasă. Pentru cei care iubiţi istoria, această capodoperă va fi cu adevărat o desfătare!

Ioel – băiatul din Galilea – Annie Fellows Johnston

Cu adevărat, un mărgăritar al colecţiei noastre! Dacă aţi citit *Titus – un camarad al crucii* şi v-a plăcut, vrem să vă facem cunoştinţă cu Ioel. Povestea lui vă va mişca inimile şi vă veţi aminti de ea peste ani.

Jessica – H. Stretton & Mark Hamby

Volumul I – **Prima rugăciune**

Este povestea unei fetiţe desculţe şi sărmane, o poveste pe care veţi vrea să o citiţi iarăşi şi iarăşi copiilor, oferindu-le o perspectivă nouă în ce priveşte mila şi compasiunea.

Volumul II – **Întoarcerea mamei**

Rescris de Mark Hamby, al doilea volum vă va împărtăşi emoţiile unei jertfe înălţătoare. Este povestea unei tragedii umane şi a dragostei divine care a inspirat multe familii să-şi reevalueze priorităţile şi valorile.

Să vă lustruiesc pantofii, domnule? – Anonim

În această povestire captivantă veţi face cunoştinţă cu Robert Rightheart. Lustruind pantofii clienţilor în oraş, din micile lui economii îşi îngrijeşte tatăl bolnav şi doi fraţi mai mici, până când un mic act de onestitate îi schimbă viaţa pentru totdeauna. Un exemplu de neuitat pentru copii şi tineri.

Porumbelul alb – Christoph Von Schmid

Încă o dramă clasică din partea autorului operei **Coşul cu flori**. De data aceasta, înconjuraţi atât de nobili şi contese cât şi de hoţi şi tâlhari, veţi ajunge până la marginea prăpăstiei de groază, dar veţi urca şi pe culmile nobleței şi ale prieteniei sincere.

Paşi spre cer – Elizabeth Prentiss

Recomandată de către Elisabeth Elliott, Kay Arthur şi Joni Eareckson Tada, această carte este pentru femeile care doresc o viaţă intimă cu Christos. Scrisă în 1850, vă va umple inimile cu

gingăşie, nobleţe şi credincioşie, în acelaşi timp oferindu-vă răspunsuri clare la multele întrebări pe care le-aţi putea avea.

Tufişul de spini – Anonim

Plecând de la o întâmplare adevărată, este povestea unui băieţel care ar fi făcut orice să afle ce este dincolo de un desiş de spini. Atras în cursă de propria-i curiozitate, avea să afle că anumite limite sunt necesare şi fac parte din planul lui Dumnezeu pentru vieţile noastre.

Moştenirea – Christoph Von Schmid

O altă lucrare clasică frumoasă şi interesantă. Căutarea mai întâi a Împărăţiei lui Dumnezeu va fi o temă pe care părinţii şi copiii o vor vedea prin ochii unui nepoţel credincios şi ai bunicului său orb.

Christi – O. F. Walton

Volumul I – **Flaşneta**

O poveste îndrăgită de toţi copiii. Împreună cu bătrânul său prieten, Christi este în căutarea drumului ce duce spre cer.

Volumul II – **În slujba Regelui**

În al doilea volum, îl găsim pe Christi păstorind o biserică mică în Noua Anglie, unde o cunoştinţă veche apare din nou în viaţa lui. În acest orăşel ciudat unde oamenii prind peşte ca să supravieţuiască, lucrurile se precipită într-o dramă intensă de fiecare dată când vremea se pregăteşte de furtună. Veţi fi mişcaţi adânc şi umpluţi de compasiune când barca lui Duncan se va găsi sfărmată şi goală la câteva zile după ce cercetările se încheiaseră. Această pierdere va rămâne neuitată în inimile cititorilor.

Rubinul pierdut – Christoph Von Schmid

Îi va învăţa pe copii că merită să fie oneşti indiferent de preţul care trebuie plătit. De asemenea această carte conţine o altă povestire scurtă a lui Von Schmid, Copilul pierdut. Plină de mister şi complot, îi va ajuta pe copii să înţeleagă că adesea Dumnezeu îngăduie felurite încercări pentru binele nostru.

Ocrotiţi de mâna Lui – Anonim

Inspirată dintr-o întâmplare adevărată din timpul lui John Wesley, un frate şi o soră care fuseseră furaţi din pruncie încearcă

să-şi afle identitatea şi credinţa într-un Dumnezeu care uneori îngăduie ca şi cei neprihăniţi să sufere.

Fata din castel – Christoph Von Schmid

Dragostea fierbinte a unei fiice pentru tatăl ei întemniţat, îi va ajuta pe copiii de toate vârstele să înţeleagă că deşi unele circumstanţe sunt nefavorabile nouă, Dumnezeu le poate întoarce spre binele nostru.

Copilul furat – Christoph Von Schmid

De data aceasta Von Schmid surprinde frumuseţea creaţiei lui Dumnezeu aşa cum este văzută prin ochii unui copil care a trăit în întuneric aproape toată copilăria lui. Responsabilitatea şi iertarea sunt printre multele virtuţi învăţate din această povestire.

Cei trei ţesători – Annie Fellows Johnston

Atât taţii cât şi fiicele lor vor călători înapoi la Camelot şi vor învăţa lecţii de neuitat despre virtuţi şi vicii.

Binecuvântarea cerşetorului – Mark Hamby

O povestire adevărată din anii 1800, despre o fetiţă care şi-a sacrificat economiile în favoarea unui cerşetor flămând. Ilustraţiile pline de colorit vor cuceri inimile copiilor în timp ce ei vor învăţa că sacrificiul este piatra de căpătâi pentru multe binecuvântări neaşteptate. Cel puţin ei nu vor uita această întâmplare niciodată.

Ştefan – un soldat al crucii – F.M. Kingsley

Încă o perlă a colecţiei. O fată oarbă cu glas de privighetoare împreună cu fratele ei se găsesc ţinta vânzătorilor de sclavi în deşertul Egiptului. La urechile lor ajung zvonuri despre anumite vindecări la Ierusalim. Fug în speranţa unei minuni şi ajung acolo în mijlocul celui mai măreţ eveniment al istoriei. Dar va fi oare prea târziu pentru fata oarbă? Poate dragostea fratelui ei să învingă ticăloşia tâlharilor? Cititorii vor fi răpiţi din nou de intensitatea dramei care se desfăşoară la piciorul crucii.

Mieluşelul – Christoph Von Schmid

Această povestire îi va învăţa pe copii că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. Împreună cu

părinţii, vor fi captivaţi de desfăşurarea evenimentelor şi vor vedea că Domnul este Dumnezeul imposibilului.

Spinul din Arimatea – Frank G. Slughter

Când am citit-o prima oară, mi-am dat seama că am găsit o comoară. La doi ani după moartea Domnului Isus Christos, împăratul Tiberius, suferind de o boală incurabilă şi aflând despre vindecătorul din Iudeea, îl trimite pe tribunul Quintus să-L caute şi să-L aducă la Roma. Cititorii familiarizaţi cu aşa-numitele cărţi apocrife ale Noului Testament vor recunoaşte istoria Veronicăi şi a voalului minunat aşa cum este descrisă în cartea *Acta Pilati*. Tensiunile se amplifică şi nu oferă nici un răgaz până când se ajunge la punctele culminante ale dramei. Este o capodoperă a colecţiei.

Băieţi de caracter care au schimbat lumea – A. Wallace

Într-o lume care nu întotdeauna mai ştie să aprecieze şi să aplaude adevăratele valori, eroismul şi perseverenţa, veţi citi aici despre copii care au înţeles că suferinţa este un pas aproape necesar succesului. Hans Anderson, Samuel Morse, Robert Fulton, Isaac Pitman şi Joseph Haydn sunt doar câţiva din exemplele care vor da oricărui copil speranţă, curaj şi motivaţia de a deveni tot ceea ce ar fi în planul lui Dumnezeu pentru ei.

Ţine-te de plută – George Gladstone

Călătoriţi cu un băiat sărman care este onorat pentru hărnicia şi onestitatea lui. Când totul îi mergea bine, nenorocirea, în care de fapt era deghizată providenţa lui Dumnezeu, i-a inundat viaţa şi a devenit ţinta batjocorii altora, provocaţi de gelozie. Copiii şi tinerii vor învăţa că în dragoste nu este frică şi că iertarea şi adevărul pot să vindece orice rană.

Năsturelul lui Teddy – Amy LeFeuvre

O poveste care vă va încălzi inimile, vă va face să râdeţi, şi mai mult decât orice, îi va ajuta pe copii să înţeleagă bătălia spirituală care se dă în sufletul lor. Ei vor dori să se alieze lui Teddy, care demonstrează că şi copiii pot să se înscrie în armata lui Dumnezeu şi să înalţe drapelul dragostei şi al victoriei.

Prefaţă

„Dacă priveşti la o ghindă mică, este greu să-ţi imaginezi un stejar falnic de două sute de ani şi astfel să-ţi dai seama de bogăţia ascunsă şi de puterea concentrată în ghindă."

Micuţa eroină, Mary Jones, s-a născut într-o familie de ţesători din Ţara Galilor, a trăit în simplitate şi modestie, însă în sufletul ei s-a născut dorul fierbinte de a avea o Biblie şi de a putea citi în ea. Timp de şase ani a adunat fiecare bănuţ pentru a-şi putea împlini visul, angajându-se chiar într-o lungă călătorie pe jos de peste 50 de mile. Viaţa ei întreagă a fost marcată de învăţăturile Bibliei, transformând-o într-o mare binecuvântare pentru cei din jurul ei.

Contribuţia ei la înfiinţarea Societăţii Biblice ce avea în vedere răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu în lume şi fiind motivată de dorul nespus al sufletului ei de a vedea tot mai mulţi oameni ieşind din întuneric, au format în Mary Jones un caracter nobil, demn de urmat. Istoricul Kenneth Latourette spunea în acest sens:

„Odată cu trecerea secolelor se adună tot mai multe dovezi cu privire la faptul că, măsurat după efectele pe care le-a produs în istorie, Isus a trăit viaţa cea mai influentă din câte s-au trăit vreodată pe această planetă şi această influenţă pare a fi în continuă creştere."

ing. ***VASILE PISCUC***